

Θ Α Λ Ε Ι Α

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΒΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΝΕ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

« Ὅσοις (ἔθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φάσμα, κατὰ τὸ ἥμισυ οὐκ εὐδαιμονοῦσιν
 » αἱ μὲν γὰρ γυναῖκες ἥμισυ μέρος τῶν ἐλευθέρων. » (Ἀριστοτέλης.)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΛΑΟΥΡΑ.

Τεμάχια ἐκ τοῦ βίου αὐτῆς

Α΄.

Ἡ πρώτη συνδιάλεξις.

Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, ὅπερ ἡρέμα κλίνει πρὸς τὰ κάτω μεταξὺ τῆς καλουμένης Πύλης Οὐλῆ καὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς, ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ροδανοῦ, ὑπῆρχε πρὸ πάντε περίπου αἰώνων, μέτριός τις ἐξοχικός οἶκος, μεμονωμένος καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ ἀνθέων καὶ δένδρων, φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Οὔγωνος Σάδη, τοῦ κατοικοῦντος αὐτόν. Ἐντὸς μικροῦ τινος δωματίου τοῦ οἴκου ἐκεῖνου, κεκοσμημένου ὅλου διὰ τῶν ἀπλῶν μὲν πλῆν κομψῶν ἐπίπλων τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ἐκάθητο πλησίον παραθύρου, ὁρῶντος πρὸς τὸν ποταμὸν, εὐγενές τι πλάσμα, οὗ ἀμυδρὰν εἰκόνα παρέχομεν ταῖς ἀναγνωστρίαις ἡμῶν διὰ τῆς ἀκολούθου σκιαγραφήσεως. Ἡ φύσις ἐπλασεν αὐτὴν ἄγγελον καλλονῆς καὶ ἀφειλείας. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς ἤθελον προκαλέσει τὴν προτοχὴν

τῆς Ἑλληνικῆς αὐστηροτέρας καλλιτεχνίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἀντηνάκλων τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ, ὅθεν ἔλαβον τὴν γέννησίν των. Τὸ στόμα, εὐφρότερον τῆς πορφύρας, ἐνέπνεε τὴν ἀφελῆ ἀπλότητα τῆς πρώτης κατοίκου τῆς Ἐδέμ. Ἡ ξανθὴ κόμη τῆς ἐξειλίσσατο εἰς βοστρύχους ἐπὶ τοῦ ἀλαβαστρίνου λαιμοῦ τῆς, καὶ ἂν μὴ ἀργυροῦν τι δίκτυον, δὲν περιέστελλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν χρυσοῦν αὐτῆς ὄγκον, ἤθελε χυθῆ μέγχι τῶν πλευρῶν. Ἐκ τῆς ὄψεως ταύτης τῆς γυναικὸς ἐξήστραπτεν ἡ ζωηρότης τῶν εἰκοσίν ἐτῶν, ἄνευ ὁμοῦ τῆς ἐπιπολαιότητος τῆς θουελλώδους ἡλικίας ἐκεῖνης.

Ἐκάθητο κρατοῦσα εἰς χεῖρας ἐργόχειρον, ἐφ' οὗ, κάτωθεν τῆς εἰκόνης κυνός, ἐκέντα τὴν λέξιν Πίστις. Ὅτε ἀπὸ τῆς ἐργασίας ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς μιμήσεως τοῦ πρωτοτύπου, αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου ἀπληστοὶ ἐμύζων τὰς κυανόχρους ἐκείνας κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, περικαλύπτουσαι τὸ πρόσωπόν τῆς διὰ θεοῦ τινὸς φωτός. Εὐηρεσταῖτο δὲ αὕτη εἰς ἐκεῖνο τὸ φῶς, ὅν τὸ σύμβολον τῆς ψυχῆς τῆς.

Τίς ἤθελε πολυμήσει νὰ περισπάσῃ τὸ θνητὸν ἐκεῖνο Χερουδίμ ἐν τῇ ἐκστάσει τοῦ βίου αὐτοῦ; Οὐδεὶς ἐκτὸς ἐνὸς καὶ μόνου! Τίς δὲ ἠδύνατο οὗτος νὰ ἦναι; Ἐκεῖνος, ὃν ἤδη ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν, ὑψώσας τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας, «ὁ οἰκειὸς τοῦ ἐπισκόπου Λαμπέζ.»

Ὁ τῆς Γαλλίας ἢ ὁ τῆς Ἰταλίας ἡρώτησεν εἰς τὴν ἀγγελίαν ταύτην, ὑψώσασα ἔντρομος τὸ πρόσωπόν της ἡ Δέσποινα Λάουρα τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιγείου ἐκεῖνου ἀγγέλου.

Ὁ Ἰταλὸς, ἀπήντησε μετὰ πονηροῦ τινος τόνου ὁ πανοῦργος ὑπηρετὴς.

Ἄς περιμένη τὸν Οὐγωνα ἐπανελάβε μετ' ἀξιοπρεπειᾶς ἡ δέσποινα.

Θέλει τὸν περιμένει, ἀλλ' ἐνταῦθα πλησίον Σας.

Ἄς εἰσέλθῃ λοιπόν.

Εἰσήρχετο δὲ ἀνὴρ τις κομψὸς καὶ εὐάρυφος, τριάκοντα περίπου ἐτῶν, πλήρης κάλους καὶ ζωῆς.

Εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ υπόκλισιν ἠγέρθη ἡ δέσποινα· ἐγερθεῖσα δὲ προσηγόρευσε αὐτὸν διὰ τῆς φράσεως τοῦ καλῶς ὀρίσατε.

Εἰς τὴν τοσοῦτον ἀπροσδόκητον ταύτην φράσιν τῆς οἰκειότητος, συνεκινήθη ὄλος ὁ νέος ἀνὴρ, ἀστραπὴ δὲ χαρᾶς ἐκλάμψασα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀπεκάλυψε τὴν φλεγομένην ψυχὴν του. Ἄλλ' ἡ λάμψις αὕτη ὑπῆρξε βραχεῖα.

Ἡ δέσποινα μετὰ σοβαρότητος παρεκάλεσε τὸν Ἰταλὸν νὰ καθίσῃ, καὶ ἀναλαβοῦσα τὴν βελόνην της, ὑπέδειξε διὰ τούτου ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν της.

Ἐξακολουθήσατε, Κυρία, εἶπεν αὐτῇ ὁ νέος καθήμενος· τὸ ἔργον εἰς ὃ καταγίνεσθε εἶναι ἄξιον ὑμῶν.

Εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ οἴκου τῶν Νοβῆς, τοῦ οἴκου μου.

Καὶ εἰσέτι τοῦ ὑμετέρου;

Ἐπειδὴ ἐγενόμην Σάδη, δὲν πιστεύω ὅτι ἐπώλεσα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν βλέπω ἐνώ-

πιόν μου καὶ νὰ τὸν φυλάττω εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ πίστις εἶναι τὸ ἔμβλημα τὸ ἰδιάζον κυρίως εἰς τοὺς ἰππότας.

Καὶ τῶν γυναικῶν εἶναι ὡσαύτως ἴδιον, Κυρία Πετράρχα, ἐπανελάβε μετ' ἐκτάκτου τινος ζωηρότητος ἡ ὠραία Ἀβινιωνίς.

Εἰς τὰς Κυρίας ἐδίδον ἐγὼ ἄλλο ἔμβλημα.

Καὶ ποῖον;

Τὴν ἐρασμιότητα.

Ἡ λέξις αὕτη προσεφέρθη μετὰ τοιαύτης θετικότητος, ὥστε προσεδοκᾶτο πάντως ἀπάντησις.

Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν ἦλθε ποσῶς.

Μετέβη τότε ἡ συνδιάλεξις εἰς τὸ αἰώνιον θέμα πασῶν τῶν σκαιῶν συναναστροφῶν, τοῦ καιροῦ τούτεστι καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Ὁ Πετράρχης παρεπονεῖτο διὰ τὸ εὐμετάβολον τοῦ κλίματος τῆς Γαλλίας, καὶ ἐξεθείαζε τὸ ἀειθαλὲς μειδίαμα τοῦ Ἰταλικοῦ Ἡλίου.

Καὶ ὅμως ὁ ἥλιος οὗτος, καθ' οὗ παραπονεῖσθαι, εἶπεν ἡ δέσποινα, μειδιᾷ ἤδη ἐπὶ τοῦ προσώπου ὑμῶν.

Ἄλλ' ἀφοῦ πρῶτον αἱ θεῖαι αὐτοῦ ἀκτίνες διήλθον ἀπὸ τοῦ ὑμετέρου, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ἀπατάσθε, κύριε, αὐται φωτίζουσιν ἀπλῶς τὰ νήματα τοῦ μικροῦ τούτου ἐμβλήματος.

Διότι ἴσως εἰς ὑμᾶς ἀρέσκει μᾶλλον τὸ σύμβολον τοῦ οἴκου ὑμῶν, ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ ἡμετέρου ὀνόματος.

Ἀληθῶς, Κύριε, δὲν εἶμαι τοσοῦτον πεπαιδευμένη, ἵνα εἰσαδύσω εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ὑμετέρων ἀλληγοριῶν.

Αἱ ἀλληγορίαι αὐται, Κυρία, δὲν εἶναι τῶν ἐπτὰ τῆς Τολόσσης εὐρετῶν, ἀλλ' ὑπαγορεύονται ὑπὸ τῆς καρδίας παντός, ὅστις σὰς σέβεται.

Ἄν ἠδύνασθε νὰ μοι ἐξηγήσητε τοῦτο, διὰ τρόπου θεμιτοῦ εἰς μίαν Σάδην, ἤθελον φυ-

λάξει ταύτην τὴν ἐξήγησιν ὡς προσφιλῆ ἀνάμνησιν ὑμῶν.

Ἡ Δάφνη (Laura) ἐξ ἧς φέρετε τὸ ὄνομα περιστέφει τὸ μέτωπον τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός, καὶ τοῦ ἄσματος. Ὁ ἥλιος ἄρα εἶναι τὸ ἀντικείμενον ὃ σᾶς ἀνήκει. Ὁ ἥλιος εἶναι τὸ ἔμβλημα ὑμῶν.

Δὲν εἶμαι ὅ,τι μὲ πιστεύετε, Κύριε.

Αἱ λέξεις αὗται ἐβρέθησαν μετὰ τόνου γαλλογαίου καὶ ἀξιοπρεποῦς· ὁ ἐκφράσας αὐτὰς ἑσθαιῶς καὶ τὰς ἠσθάνετο· ἦσαν ὁ ἐπίλογος ὀλοκλήρου τινὸς χαρακτῆρος, ὀλοκλήρου τινὸς ζωῆς.

Κατήρχοντο δὲ ὡς σίδηρος ψυχρὸς διαπερὼν τὴν φλογεράν καρδίαν τοῦ νέου Ἰταλοῦ. Σφοδρὸς τις σπασμὸς ἐκράτησε πρὸς στιγμὴν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματός του· τὸ πρόσωπόν του θανατηφόρως ὠχρίασεν· ὀλόκληρος δὲ καὶ βίος ἀπεκαλύπτετο ἐνώπιόν του.

Λοιπὸν, Κυρία, ἐπανελάβε μετὰ πικροτάτην σιωπὴν, ὅστις σᾶς προοιώνισε τὰς δόξας τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἄσματος, δὲν ἔχει ἔμβλημα ἴδιον τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

Ὅταν ποτὲ ἀκούσητε νὰ λαλῶσι περὶ τινος προσώπου δρέψαντος ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου στέφανον δάφνης, ὃν θέλουσιν ἐπιθέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εἰς Ῥωμαῖος γερουσιαστῆς καὶ εἰς ἑπίτροπος τοῦ Πάπα, ἐνθυμηθῆτε τότε τὸν οἰκὸν τοῦ ἐπισκόπου Λαμπέζ, ἐνθυμηθῆτε τὸν ἀστυχῆ, ὃς ἔδρεψε τὸ φύλλον τοῦ θεοῦ, ὃ τῶ ἔβλεπε εἰς τοὺς πόδας· ἐνθυμήσου.

Μᾶς, τὸν φίλον τοῦ Κυρίου Σάδη ἐπανελάβε ἡ κυρία, ὀρείλω νὰ ἐνθυμηθῶ.

Καὶ ὄχι τὸν ποιητὴν τῆς δεσποίνης . . . τὸν φίλον μόνον τοῦ Οὔγωνος, ὅστις μειδιᾷ ἤδη τὸν ἑαυτὸν ὑμῶν καὶ σᾶς προσαγορεύει.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἠγείρετο ἡ Δάουρα καὶ ἐβόησε πρὸς τὸν Πετράρχην τὸν Οὔγωνα, μόνον ἐβόησεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Μᾶς ἀφίεις λοιπὸν, Φραγκίσκε, δι' ὀλίγον ἔτι, εἶπεν αὐτὸς πρὸς τὸν Πετράρχην, ἀφοῦ ἐβόησεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον. Γνωρίζω ὅτι

ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λαμπέζ ἀνεχώρει μετὰ σοῦ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ ἐπισκοπήν. Ἥλθετε λοιπὸν νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσης;

Διὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσητε; διέκοψε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ δυσαρρεσκείας ἡ δεσποίνα Δάουρα.

Διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω, Κυρία, πλὴν ὄχι διὰ πάντος. Ὁ οἰκειὸς τοῦ ἐπισκόπου Λαμπέζ, γεννηθεὶς ἐν Ἰταλίᾳ, θεωρεῖ τὴν Γαλλίαν ὡς εἰρκτὴν, ἀλλ' ἐν τῇ Ἀβινιῶνι ἔχει τὰς προσφιλεστάτας αὐτοῦ ἀναμνήσεις. . . .

Τὴν ἀνάμνησιν τῶν γονέων, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἐχάσατε, ταύτην μόνην καὶ οὐχὶ ἄλλην; προσέθηκε μετὰ νέας τινος ὀρμῆς θλίψεως κατασταλμένης, ἡ Κυρία Σάδη.

Ἄλλαι ἀναμνήσεις ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα, Κυρία, ἔχω τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Καρδινάλιου Κολόννα καὶ τοῦ. . . .

Καὶ τοῦ ὑμετέρου Σάδη προσέθηκεν ὁ Οὔγων, ἀτενίζων τὸν νέον φίλον καὶ τὴν Δάουραν.

Θέλω μνημονεύει πάντοτε τῆς ἡμέρας ταύτης, εἶπε τότε ὁ Φραγκίσκος· ἡ ἕκτη τοῦ Ἀπριλίου εἶναι ἡμέρα ἱερὰ δι' ἐμέ. Προφέρων δὲ τὰς λέξεις ταύτας ἔβλεπε τὴν Δάουραν, ἣτις ἦν ὠχρωτάτη. Ἀποχαιρετῶ τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τὸν κάλλιστον τῶν φίλων, μετὰ ἐνὸς ἔτους προσφιλῆ οικειότητα.

Σὲ εὐχαριστῶ Φραγκίσκε, καὶ μὴ μὲ στερῆς τῶν εἰδήσεών σου.

Ἀμφότεροι θέλετε ἔχει εἰδήσεις μου. Καὶ ἀνεχώρει.

Β'. Η ΤΕΛΕΤΗ.

(20 Φεβρουαρίου 1346)

Δεκαοκτὼ ἔτη παρήλθον, ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν ὁ Φραγκίσκος Πετράρχης ἐξ Ἀβινιῶνος, ὅτε πάλιν ἐπέστρεφεν δαφνοστεφῆς ποιητῆς (Laureatus) ὅπως προσφέρῃ τὸ σέβας του πρὸς τὸν νέον Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ βασιλέα τῶν Ῥωμαίων, Κάρολον τῆς Βοημίας,

ἀναγορευθέντα αὐτοκράτορα ὑπὸ Πάπα Κλή-
μεντος τοῦ Ζ'. Ἐκ τῶν δύο φατριῶν τῶν Καρ-
δινάλιων, ἐξ ὧν ἡ μὲν ὑπεστήριξε τὸν Λουδο-
βικόν τῆς Βυραρίας ἡ δὲ τὸν Κάρολον, ἡ τοῦ
Καρόλου εἶχε θριαμβεύσει, καὶ μετ' αὐτῆς, ὁ
ἀρχηγός της, ὁ Καρδινάλιος Ταλλεϋράνδος. Ἐν
τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐλάμβανε χώραν τὴν 20 Φε-
βρουαρίου 1346 πολυτελής τις, τελετὴ πρὸς
ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐνώπιον τοῦ
ἱεροῦ συλλόγου, ὁ Αὐτοκράτωρ ὤμωσε νὰ τη-
ρήσῃ ἀκεραίας τῇ ἐκκλησίᾳ τὰς δωρεάς καὶ τὰ
προνόμια Καρόλου τοῦ μεγάλου.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτιον τοῦ Καρδινα-
λίου ἦτο τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ
τόπος τῆς συνεντεύξεως τῶν ἐκλεκτοτέρων
ἀνθῶν τῆς Ἀβινιωνίου αὐλῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ Βαρῶνοι, οἱ ἱεράρχαι
καὶ οἱ εὐγενεῖς, αἱ κυραὶ καὶ οἱ πολῖται, ἦσαν
πάντες προσκεκλημένοι.

Ἡ τελετὴ ἤρχισε περὶ τὴν δευτέραν ὥραν
τῆς νυκτός ἀπὸ χοροῦ τινος ὀρχηστῶν, ἐμφα-
νισθέντων εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ χοροῦ,
ὑπὸ τὸ σχῆμα σατύρων. Τινὲς ἐξ αὐτῶν προη-
γοῦντο ἄδοντες ἐν ὀργάνοις ἄσματα, ὧν τὸ νό-
ημα ἦτον, ὅτι οἱ σάτυροι ἐκ τῶν δασῶν τοῦ
Ῥοδανοῦ ἐξελθόντες ἦλθον νὰ προσκυνήσωσιν
τὸν νέον αὐτοκρατορικὸν ἥλιον, καὶ τὰ ζῶντα
ἄστρα τῆς Ἀβινιῶνος, τὰ ἀποτελοῦντα τὸν φω-
τεινὸν τοῦ στέφανου.

Περίεργος ἦτον ἡ θεὰ τοῦ μεσημεριζομένου
ἐκείνου ὀμίλου, μεταξὺ τοῦ λοιποῦ λαοῦ τοῦ
συρρέοντος εἰς ἐκείνην τὴν αἴθουσαν. Ἡ ἔκφρων
εὐθυμία τῶν ἐξ ἑπαγγέλματος ἐκείνων γελω-
τοποιῶν, ἀπετέλει μεγίστην ἀντίφασιν πρὸς
τὴν ἐπιτετηθευμένην σοβαρότητα τῶν ἐκ-
κλησιαστικῶν καὶ τῶν κυριῶν, αἵτινες περὶ-
σταντο εἰς τὴν τελετὴν ὡς μουσεῖόν τι ἀγαλ-
μάτων.

Ἄλλως τε ἡ μαρμαρίνη ἐκείνη ἀκίνησις ἦτο
καὶ φυσική. Ἐλείπον εἰσέτι ἐκ τῆς συνανα-
στραφῆς τρία τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ ἀντικεί-
μενα ἡ ὠραιοτέρα μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὁ

σεβαστότερος μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων, καὶ ὁ
ἐξοχώτερος μεταξὺ τῶν ποιητῶν.

Ἐχαιρετήθη ἡ πρώτη διὰ γενικοῦ ψυθιρύ-
σματος εὐφροσύνης, διεληθόντος πάσας τὰς τά-
ξεις τῶν ἱπποτῶν, ἅμα ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Καρ-
δινάλιου ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τῆς Λάουρας
Σάδην. Ἀπεδέχθη ὁ τελευταῖος διὰ κραυγῆς
χαρᾶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἄλλων πε-
παιδευμένων, ἅμα εἶδον εἰσπερχόμενον τὸν Φρα-
γκίσκον Πετράρχην. Ἐπροσκυνήθη παρὰ πάν-
των ὁ δεύτερος, ὅτε οἱ ὑπασπισταὶ ἀνήγγει-
λαν, ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἡ ἔλευσις τῶν κυριῶν ἐκείνων προσώπων
τῆς ἐορτῆς, ἐνεώνευσεν αὐτῇ τὸν παλμὸν τῆς
ζωῆς, γενομένη ὅ,τι ἔπρεπε νὰ ἦναι, συνάθροι-
σις εὐθυμίας καὶ χαρᾶς.

Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τῆς αἰθούσης ἦν κατει-
λημμένη ὑπὸ τῶν κυριῶν, ὧν αἱ πλοῦσαι καὶ
στιλπναὶ ἐσθῆτες ἐθάμβουν τοὺς ὀφθαλμοῦς.
Ἡ δεξιὰ πλευρὰ ἦν προωρισμένη διὰ τὴν αὐλὴν
τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ τὰ δύο μέτωπα διὰ
τοὺς ἐκκλησιαστικούς καὶ τοὺς ποιητάς. Ἐν
τῷ μέσῳ τῶν γυναικῶν ἐκάθητο ἡ δέσποινα
Λάουρα. Ἐν τῷ μέτῳ τῶν ποιητῶν ὁ ὕμνω-
δὸς αὐτῆς, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς ἐκάθη-
το ἐπὶ θρόνου ὁ αὐτοκράτωρ.

Μετὰ τὸν χορὸν τῶν μεσημεριζομένων σα-
τύρων, δώδεκα γυναῖκες ἐχόρευσαν ἰδίον τινα
ἐθνικὸν χορὸν, μεθ' ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἠθέλησε
νὰ περιέλθῃ τὴν αἴθουσαν, διευθυνόμενος κατὰ
πρῶτον πρὸς τὸν σύλλογον τῶν ποιητῶν. Ἐν-
ταῦθα ἐσφιγξὲ τὴν χεῖρα τοῦ Πετράρχου, ὀνο-
μάζων αὐτὸν διὰ τοῦ ὀνόματος ποιητὰ μου.
Ἰστατο οὗτος συνομιλῶν μετὰ τοῦ Οὔγωνος
Σάδην, ὅτε ἠσθάνθη τὴν χεῖρά του ἐντὸς τῆς χει-
ρὸς τοῦ Καρόλου, καὶ ἤκουσε τὸ ὄνομα ἐκαίνο,
ὑπερ ἰσοδυνάμει πρὸς ἔν ἐγκώμιον. Ἀμέσως
δὲ ἐπροσκύνησε προφέρων μετὰ εὐγενοῦς σε-
βασμοῦ ταύτας τὰς λέξεις·

« Ἀληθῶς ἐγὼ μὲν βλέπω ἐνταῦθα ἓνα Αὔ-
γουστον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω ἓνα
Βιργίλιον. »

Καὶ ὁμως, ἀπεκρίθη μετ' εὐγενείας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἡ δ' ἄρνη ἥτις ἐβλάστησε διὰ τὸν ἀοιδὸν τοῦ Αὐγούστου ἐν Καπιτωλίῳ, περιῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν σου. Διάδοχός τις τοῦ Αὐγούστου δύναται νὰ μὴ πλάσῃ ἵπποτας, δὲν δύναται ὁμως νὰ δημιουργήσῃ ποιητάς, δὲν δύναται νὰ παραγάγῃ ἓνα Πετράρχην.

Αἱ λέξεις αὗται προφερθεῖσαι μεγαλοφώνως, ἐπανελήφθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τῶν περιστώτων. Ἐν μόνον χειλὸς ἐσιώπησε. Βλέμμα τι τοῦ Πετράρχου ἔρθησε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέχρις αὐτῆς, οἱ δὲ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔνευσαν πρὸς τὰ κάτω. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐφαίνετο ἐρυθρότερον τῆς πορφυρᾶς αἰσθητῆς τῆς. Αἱ εὐφημῖαι τοῦ ποιητοῦ ἀντήχησαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς!

Ὁ ἐρευνητικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ Καρόλου ἐνόησεν εὐθὺς τὴν ἀνταλλαγὴν ἐκείνην τῶν αἰσθημάτων· ὅθεν τεθεῖς μεταξὺ τοῦ Οὐγγωνος Σάδην καὶ τοῦ Πετράρχου, εἶπε πρὸς τὸν πρῶτον. « Παρουσιάσατέ με πρὸς τὴν κυρίαν σας· » καὶ πρὸς τὸν δεύτερον « πρὸς τὴν γυναῖκα τῶν ἀσμάτων σας. »

Οὕτω δὲ λέγων ἐπλησίασε, παρ' αὐτῶν ὀδηγούμενος, πρὸς τὴν Λάουραν. Εἰς τὴν πύρρον αὐτῶν οἱ μὲν ἵπποταὶ παρεμέρισαν, αἱ κυρίαι ἠγέρθησαν, καὶ ἡ δέσποινα Σάδην ἔπραξε τὸ αὐτό. Ὅτε πρὸς αὐτὴν ἐπλησίασεν ὁ αὐτοκράτωρ, ἡ Λάουρα ἐφάνη τοσοῦτον πεφοβισμένη, ὥστε ἔτρεμον ὅλα τὰ μέλη τῆς. Ἄλλ' ὁ Οὐγγων λαβὼν αὐτὴν ἀμέσως ἐκ τῆς χειρὸς εἶπεν ἀντ' αὐτῆς. « Ἴδου, μεγαλειότατε, ἡ Κυρία τὴν ὁποίαν ζητεῖτε, καὶ τὴν ὁποίαν σὰς παρουσιάζω. »

Ὁ Αὐτοκράτωρ τότε στραφείς πρὸς τὸν Πετράρχην· « ὁ ποιητὴς θέλει μοι ἐπιτρέψει, ἔλαβε μειδιῶν, νὰ ἐπαναλάβω τοὺς στίχους, οὓς ἐπαγόρευσεν, ὅτε φθὰς εἰς τὴν Ἀθηνῶνα, ἀπετάθη πρὸς τὸν ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ οἴκου Σάδην κατοπτριζόμενον ποταμὸν λέγων αὐτῷ·
Baciate il piede e la mano bella e bianca
dille il baciare sia in vece di parola. (Φιλίππε

τῆς τὸν πόδα καὶ τὴν χεῖρα, τὴν ὠραίαν καὶ τὴν λευκὴν. Εἶπε πρὸς αὐτὴν· τὸ φίλημα ἔστω ἀντὶ πάσης λέξεως). »

Ὁ Οὐγγων δὲ θέλει μοι ἐπιτρέψει νὰ τὴν φιλήσω κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἵπποτῶν τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας. Ταῦτα δὲ λέγων ἐφίλει τῆς ὠραίας Ἀθηνῶνιδος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ μέτωπον, ἐκφωνῶν. « Αὐτρεῦε εἰς τὴν γυναῖκα τὸ ὠραιότερον πλάσμα τοῦ Θεοῦ· καὶ εἰς τὴν Λάουραν τὸ τελειότατον πάντων. » « Καὶ πάντες εἰς τὸν Κάρολον, ἀπεκρίθη ἐρυθριῶσα ἡ Λάουρα, σέβονται τὸν τελειότατον πάντων τῶν ἡγεμόνων. »

Γενικὴ εὐφημία ἀπεδέχθη ταύτας τὰς φράσεις, καὶ μυρία φωναὶ ἠκούσθησαν ἀμέσως βοῶσαι· Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ, Ζήτω ἡ δέσποινα Λάουρα!

Ὁ βασιλεὺς κῦχαρίσται τὸ πλῆθος κλίνων πρὸς αὐτὸ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξεφώγει καὶ οὗτος, « Ζήτω ἡ δέσποινα Λάουρα καὶ ὁ ποιητὴς αὐτῆς! »

Ἄλλ' ὁ ποιητὴς εἶχεν ἤδη ἀφανισθῆ ἐκ τῆς αἰθούσης ἐκείνης!

Γ'. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

(6 Ἀπριλίου 1348).

Ἡ μνήμη τῆς τελετῆς ταύτης ταχέως περῆλθεν ἐν Ἀθηνῶνι, πόλει θοροβώδει καὶ πολυτάραχῳ, ἥτις οὐδέποτε ἐσκέπτετο περὶ τῆς διασκεδάσεως τῆς προτεραίας, ἀλλ' ἐφρόντιζε πάντοτε περὶ τῆς εὐθυμίας τῆς αὐριον. Δύο ὁμως μόναι ἀναμνήσεις ἔμενον εἰς τὸν βίον ἐνός ποιητοῦ· ἡ διακοσιοστὴ δευτέρα ὡδὴ τοῦ Πετράρχου, καὶ ἡ διαταγὴ, ἡ κάλλιον εἶπειν, ἡ μυστικὴ ἀποστολὴ ἡ δοθεῖσα αὐτῷ ἵνα μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Πρὶν ὁμως ἀναχωρήσῃ, ἠθέλησεν ὁ ποιητὴς ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Λάουραν. Τὴν εἶδε πρῶταν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν γνωρίμου τινὸς αὐτῆς, περιστοιχισμένην ἀπὸ τὰς φίλας τῆς. Ἦσαν δὲ αὗται συνηθροισμέναι ὅπως παρηγορήσωσιν αὐτὴν εἰς τὰς οἰκιακὰς τῆς θλίψεις, αἵτινες τὴν

ἐσπάρασσον. Μία ἐκ τῶν θυγατέρων τῆς εἶχεν ἀτιμάσει τὸ ὄνομά της, οἱ υἱοὶ τῆς διὰ τῆς ἀσώτου διαγωγῆς τῶν τῆ ἀφῆρουν καθ' ἑκάστην τὰς ἡμέρας τοῦ βίου της· ὁ δὲ σύζυγος, ὡς ὅλοι οἱ ἄνδρες τῶν χρόνων ἐκείνων, ἐφαίνετο ὅλως ἀδιάφορος πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἦτο πολὺ κενόδοξος εἰς τὴν κατοχὴν της.

Ἡ δυστυχεστάτη Λάουρα, πρὸς πάντας εἶχεν ἀποκρύψει τὰς λύπας, αἵτινες κατεβίβρωσκον διηλεκτῶς τὴν ψυχὴν της. Πρὸς ἓνα καὶ μόνον ἄνθρωπον ἠδύνατο ἴσως ν' ἀποκαλύψῃ αὐτὰς· ἀλλ' ἡ παρηγορία, ἦν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ἐντεῦθεν ἦν ἐπικίνδυνος λίαν.

Ὁ ἐπικίνδυνος δὲ οὗτος ἄνθρωπος ἐνεφανίζετο ἤδη ἐν παρόδῳ ἐνώπιόν της διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ ἀπλῶς! Ἡ παρουσία δώδεκα γυναικῶν τῶ ἀπηγόρευε καὶ αὐτὴν τὴν παρηγορίαν ν' ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματός της τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς οικειότητος, ἦν ἠδύνατο νὰ μεταδώσῃ μία τοιαύτη φίλη. Τοῦτο δὲ μόνον τῶ ἐπετράπη νὰ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ θλιβεροῦ στόματός της. «Μὴ ἐλπίζης πλέον νὰ μεῖ ἰδῆς ποτὲ ἐπὶ ταύτης τῆς γῆς.»

Λέξεις ἀπελπιστικῆς προαισθήσεως· λέξεις, αἱ γυνὴ μόνη δύναται νὰ τὰς ἐκφράσῃ, διότι αὕτη αἰσθάνεται τὸ τέλος τῆς λύπης της· λέξεις, εἰς αἷ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Πετράρχης, ἡ δι' ἐνός καὶ μόνου φιλήματος ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἦν ἐγκατέλειπε, συνοδευμένου μεθ' ἐνός πικροτάτου δακρύου.

Μετὰ τινὰς μῆνας αἱ πεπρωμένοι ἐκείνοι λέξεις ἐξεπληροῦντο!

Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1347 ὁκτώ πλοῖα Γενουησιακά, ἐρχόμενα ἐκ τῆς Μαύρης θαλάσσης, μετέφερον ἐν Γενούῃ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιγουριάν, τὴν Σαβοΐαν, καὶ τὴν Γαλλίαν τὸν τρομερὸν ἐκείνον λοιμὸν τῆς Ἀνατολῆς, ὃν ὁ Ἐντρομος Βοκκάκιος τοσοῦτον φοβερῶς περιέγραψεν.

Ἡ πολυάνθρωπος Ἀθινῶν, ἀπώλεσαν ἐκ τῆς πανώλους ἐκείνης, κατὰ μόνους τοὺς τρεῖς πρώτους μῆνας τοῦ ἔτους 1348, ἑκατὸν εἴκοσι χι-

λιάδας ψυχῶν. Περὶ δὲ τὸ τέλος αἱ ἐπιστημότεραι ὑπάρξεις εἶχον ἤδη ἀφαρπασθῆ, καὶ μεταξὺ τούτων αὐτὴ ἡ δέσποινα Λάουρα.

Τὴν πρώταν τῆς τρίτης ἀπριλίου θεραπεινίς τις τῆς κυρίας Σάδη, ἐξήρχετο τοῦ θαλάμου τῆς περιλημμένης αὐτῆς δεσποίνης, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὸ πρόσωπον, καὶ κρᾶζουσα ὡς παράφρων. «Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς σωτηρίας· ἀπωλέσθη, ἐχάθη.»

Ἐτρεξάν εἰς τὰς φωνὰς ἐκείνας πάντες οἱ τοῦ οἴκου, πρὸς οὓς ἀνήγγειλεν ἔντρομος, ὅτι παρουσιάσθη εἰς τὴν Λάουραν τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ μολύβδινος μῶλωψ, ὁ προηγούμενος πάντοτε τοῦ οἰδήματος τῆς πανώλους, καὶ ὅτι αὐτὴ ἀμέσως ἐζήτησε τὸν ἱερέα, νὰ τὴν παρασκευάσῃ εἰς τὸν θάνατον.

Ἡ ἀγγελία αὕτη ὑπῆρξε τὸ σημεῖον τῆς φυγῆς καὶ τῆς διασπορᾶς τῆς οικογενείας. Τὰ τέκνα τῆς Λάουρας καὶ αὐτὸς ὁ Οὐγῶν, ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς θαλάμους ἐκείνους, καὶ ἔφυγον μάλιστα ἐκ τοῦ οἴκου. Ὁ φόβος κατέπνιξε εἰς τοὺς ἐπιπολέους ἐκείνους ἀνθρώπους αὐτὴν τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος. Ἦθελον νὰ ζήσωσι, καὶ ἐλθσμόνουν ἐκείνην, παρ' ἧς ἔλαβον τὴν ζωὴν.

Ἀλλ' ἡ θρησκεία καὶ ἡ φιλία ἠγρύπνου ἐπὶ τῆς Λάουρας. Μόλις διεδόθη ἡ φήμη τῆς ἀθεραπεύτου ταύτης ἀσθενείας, δύο σεβάσμιμοι μοναχοὶ προσῆλθον· ἀμέσως νὰ παραμυθίσωσι τὴν ψυχορραγοῦσαν διὰ τῆς θείας μεταλήψεως, καὶ πισταὶ τινες φίλοι ἔσπευσαν νὰ χορηγήσωσιν αὐτῇ τὰς τελευταίας ὑπηρεσίας τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου καθήκοντος.

Ἐν τῶ μέσῳ τῆς ἐπισήμου ταύτης θλίψεως τῶν ὀλίγων ἐκείνων φιλανθρώπων προσώπων, τὸ μόνον ἰλαρὸν καὶ γαλήνιον πρόσωπον ἦν τὸ πρόσωπον τῆς θνησκούσης.

Ἡ Λάουρα ἤρεμος καὶ ἀτάραχος ὑπηγόρευσε τὴν διαθήκην της, συνιστῶσα τὴν ψυχὴν της εἰς τὸν θεόν, καὶ εἰς τὰ προφιλή αὐτῆς πρόσωπα Μετ' ὀλίγον καταλήθη εἰς ὑπὸ λιθάργου ἐφάνη ἀποκοιμηθεῖσα.

Συνταραχθεῖσα ἐπὶ στιγμὴν ἐκ τῆς λάμ-
φως τῶν καιομένων λαμπάδων παρὰ τοὺς
πόδας τῆς κλίνης της, ἤνοιξεν ἔτι ἄπαξ τοὺς
ὀφθαλμούς της· ἤτένισε μικρὸν τὰ φῶτα ἐκεῖνα,
καὶ κατόπιν ἐψυθύρισε τὰς διακεκομμένας
ταύτας λέξεις, « τὸ φῶς εἶναι ὁ παράδεισος. .
. πανάγαθε Θεέ παράλα-
βέ με πλησίον σου »

Ἐκλείσει δὲ πλέον διὰ παντός τὰ καταβε-
βεβλημένα της βλέφαρα, ὅπως ἴδῃ ἄλλο τι
φῶς καθαρότερον. Ἡ ὠραία ψυχὴ της ἐπέτα
ἤδη ἐκεῖ ὅθεν ἀπέβρυσσε, καὶ τὰ χειλῆτες ὄντα
διατεθειμένα εἰς τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο καὶ θεῖον
μευδίαιμα, ἐφαίνοντο ἀνταποκρινόμενα, εἰς τὰς
παρακλήσεις τῶν περιεστώτων, εὐχομένων πρὸς
τὸν θεὸν ἵνα τὴν δεχθῆ εἰς τοὺς κόλπους του
Ἰλεως, καὶ περικαλύψῃ αὐτὴν διὰ τοῦ αἰωνίου
φωτός του.

Τὸ σῶμά της κατετέθη ἐντὸς τοῦ ἐκκλησι-
αίου τοῦ Σταυροῦ ἐν τῷ ναῷ τῶν Φραγκισκα-
νῶν. Ἐντὸς τοῦ φερέτρου της ἐνετέθη μικρά
τις μολυβδίνη θήκη περιέχουσα ὀρειχάλκινον
μετάλλιον, φέρον τὰ ἀρχικά ταῦτα γράμματα
M. Z. M. T. (Madouna Laura morta jan.
(Ἡ Δέσποινα Λάουρα κεῖται νεκρά.)

Τὰ λείψανα τῆς δεσποίνης Λάουρας ὑπέστη-
σαν τὰς συνήθεις τύχας τῆς εὐκλείας μετὰ
τὸν θάνατον. Ὁ ἱπποτικώτατος τῶν βασιλέων
Φραγκίσκος, ὁ Α΄. τῆς Γαλλίας ἤνοιξε μετὰ
δύο αἰῶνας τὸν τάφον της ὅπως ἐναποθέσῃ
ἐν αὐτῷ ἰδιόχειρόν του ἐπίγραμμα, καὶ μόνος
ἐπινώρθου τὴν βεβήλωσιν ταύτην κατασκευά-
σας τὸν τάφον αὐτῆς ἐκ πολυτελεστάτων μαρ-
μάρων, καὶ χαράξας ἐπ' αὐτοῦ στέμμα ἐπὶ δύο
ἀσπίδων μετὰ κρίνων καὶ ῥόδου. Ἐν ἔτει
1791 ἐπὶ τῶν ἐμφυλίων ἐκείνων σπαραγμῶν
τῆς Γαλλίας, ὁ τάφος ἐκεῖνος ὁ κατασκευα-
σθεὶς ὑπὸ βασιλέως, κατεστράφη διὰ παντός
μετὰ τοῦ ναοῦ ἐν ᾧ περιείχετο· τὰ δὲ λεί-
ψανα αὐτοῦ ἐπωλήθησαν πρὸς τινα Ἀγγλον
ὡς ἀρχαιότητες ἐπιτήδειαι εἰς μουσεῖον.

Ἄλλο τι ὅμως διακρέστερον μνημεῖον ἔγερ

θη αὐτῇ ὑπὸ ἐνός ποιητοῦ, κατὰ τὰς παραφορὰς
τοῦ ἐνθουσιώδους αὐτοῦ ἔρωτος ἀποθανατίσαν-
τος αὐτὴν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους. Ἡ δέ-
σποινα Λάουρα ζῆ καὶ ζήσει αἰωνίως εἰς τὰ
ἄσπρα τοῦ Φραγκίσκου Πετράρχου.

Μόνος οὗτος ἦτον ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς
ἀποθεώσεως τοῦ ὀνόματός της.

Μόλις ἔμαθεν ὁ Πετράρχης τὴν θλιβεράν
τοῦ θανάτου της εἰδήσιν, καὶ ἠλλαξεν εὐθύς
κατὰ πάντα βίον. Ἐπαυσε πλέον νὰ ζῆ διὰ
τὸν κόσμον. Ἡ ζωὴ του ὑπῆρξεν εἰς τὸ ἐξῆς
ἀπλῶς ζωὴ σπουδῆς καὶ ἀναμνήσεων τῆς καρ-
δίας του.

Εἰς τὸ περιθώριον χειρογράφου τινος τοῦ
Βιργιλίου ἔγραψε τὰς ἀπλᾶς ταύτας λέξεις.
« Εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς νεότητός μου
τὴν πρώϊαν τῆς 6 Ἀπριλίου ἐν ἔτει 1327, ἡ
ἀγνοτάτη Λάουρα, ἡ ὑμνηθεῖσα εἰς τὰ ποιή-
ματά μου, τὸ πρῶτον ἐπλήγωσε τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τῆς ἀγίας Ἀ-
γνῆς ἐν Ἀβινιῶνι. Καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν
πόλιν τὴν ἕκτην τοῦ αὐτοῦ μηνός, τὴν αὐτὴν
ῶραν τῆς πρωΐας ἐν ἔτει 1348, τὸ ἅγιον τοῦ-
το καὶ λαμπρὸν φῶς μοι ἀφῆρέθη, ἐνῶ διέτρι-
βον ἐν Βερῶνῃ ἀνίδεος τῆς συμφορᾶς μου! Τὰ
λείψανα τοῦ ἀγίου καὶ ὠραίου σώματός της
ἐναπετέθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Φραγκι-
σκανῶν τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ὅπως
διατηρήσω τὴν θλιβεράν ταύτην ἀνάμνησιν
ἔλαβον τὴν πικρὰν ταύτην εὐχαρίστησιν νὰ
σημειώσω τοῦτο ἐν τῇ βίβλῳ ταύτῃ, ἥτις κεῖ-
ται πάντοτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὅπως
μηδὲν ἄλλο πλέον ἢ ἐμὲ ἐν τῷ κόσμῳ τού-
τῳ δύναται νὰ ἔχῃ θέλητρον!»

Τίς ἀναγινώσκων τοὺς ὀλίγους ταύτους ἰδιο-
χείρους στίχους, ἐπὶ τοῦ χειρογράφου τοῦ
Βιργιλίου, σωζομένου σήμερον ἐν τῇ Ἀμβρο-
σιανῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Μεδιολάνων, δύναται νὰ
μὴ χύσῃ ἐν δάκρυ πικρὸν εἰς μνήμην τῆς Λά-
ουρας καὶ τοῦ ἐξόχου αὐτῆς ποιητοῦ!

Η ΑΠΠΙΑ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ.

Ἱστορικὸν διήγημα τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων.

Ἡ νέα Ἀππία ἔζη ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Χριστιανισμὸς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ κατεδιδάκετο ἀπηνῶς. Γόνος ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, καὶ χήρα ἀπὸ δύο ἤδη ἐτῶν, ἀνδρὸς δὲν ἐτίμα χωρὶς ἢ ἀγαπᾷ, ἐνέπνευσεν ἔρωτα σφοδρὸν εἰς τὸν Λέοντα, νέον Ῥωμαῖον, ἐπίσημον καὶ κατὰ πάντα ἄξιον αὐτῆς. Τὸ μόνον ὄμωσ καὶ τὸ μέγιστον κώλυμα εἰς τὴν ἔνωσίν των ἦτον ἡ θρησκεία. Ἡ Ἀππία εἶχε παρθευθῆ τὸν Χριστιανισμὸν, ὁ δὲ Λέων ἔμενε πιστὸς εἰς τὰ πάτρια. Καί τοι νεωτάτη, πλουσία καὶ ἐν τῷ μέσῳ βιοῦσα τῶν παντοίων τῆς μητροπόλεως τοῦ κόσμου ἡδονῶν καὶ διασκεδάσεων, αἵτινες ἔτεινον διηνεκῶς εἰς τὸ ἢ ἀπομακρύνωσιν αὐτὴν ἀπὸ παντὸς σοβαροῦ καὶ μονίμου αἰσθήματος, ἡ Ἀππία ἦτο φύσει τρυφερὰ καὶ εὐαίσθητος, κατεσκευασμένη μᾶλλον ἢ ἀγαπᾷ ἐγκαρδίως, ἢ ἢ ἀρέσκηται εἰς τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἔραστοῦ τῆς τὴν παρηκολούθει ἀπαύστως ἐν τῷ μέσῳ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν περιποιήσεων, αἵτινες περιεκύκλουν αὐτὴν πανταχόθεν. Ἀμφότεροι ἠγάπων ἀλλήλους ἐν σιωπῇ, μόνους ἑαυτοὺς διακρίνοντες ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, καὶ μόνους αὐτοὺς ἀνευρίσκοντες πάντοτε εἰς τὰς ἀναμνήσεις αὐτῶν. Θέαμα συγκινητικόν! Οἱ δύο οὗτοι ἔρασταὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς διαφθορᾶς τῶν χρόνων ἐκείνων, εἶχον διατηρήσει πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀγνότητα, καὶ πᾶσαν τῶν πρώτων χρόνων τὴν καθαρότητα, ὡς δύο ὠραῖα κρῖνα, ἄτινα ἐξερχόμενα ἀπὸ γῆς βορβορώδους, διατηροῦσι τὴν ἀσπίλον λευκότητα αὐτῶν καὶ τὴν εὐωδίαν, ἐν μέσῳ ἀκαθάρτου καὶ δυσώδους ἀτμοσφίρας.

Ὁ Λέων ἐλάτρευε τὴν Ἀππίαν, ἀλλὰ δὲν ἔδύνατο ἢ ἀποφασίσῃ ἢ ἀνταλλάξῃ τὴν θρησκείαν τῶν προγόνων του πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, ὃν ἡ Ἀππία ἠσπάσθη. Πολλάκις ἡ Ἀπ-

πία ἐπέπληττε διὰ τοῦτο αὐτὸν τρυφερῶς· ὁ Λέων μὲν ὑπερησπίζετο καὶ μὲν ἀντειχεν, ὅτε αἴρνης ἢ φωνῆ τῆς πατρίδος ὑπεχρέωσεν αὐτὸν νὰ τρέξῃ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ χωρισθῇ ἀπὸ τοῦ προσφιλέστατον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του. Ὅπόσον ὑπῆρξεν ὁ χωρισμὸς αὐτῶν συγκινητικὸς! Ὅπόσον ἡ λυπη των ἦν ἀληθῆς καὶ βαθεῖα! Τέλος ἔπρεπεν ἅπαξ νὰ χωρισθῶσι· τὰ δάκρυά των ἐδιπλασιάσθησαν, οἱ βραχίονες αὐτῶν διὰ δευτέραν φορὰν ἠνεώχθησαν, καὶ ὁ Λέων ἀπεμακρύνθη. Φεῦ! σκληρὰ ἀπουσία, ἥτις κατέστρεψε διὰ παντὸς τοῦ βίου αὐτοῦ ὅλον τὸ θέλητρον. Ἡ Ἀππία μείνασα μόνη δὲν ἐζήτηει πλέον παρηγορίαν καὶ διασκεδάσιν εἰς τὰς ἡδονὰς κόσμου ὀχληροῦ καὶ φορτικοῦ, ἀλλ' ἀπεσύρθη παντάπασιν εἰς τῆς οἰκογενείας αὐτῆς τὸν κόλπον. Μόνη ἢ ἄσκησις λατρείας καταδιωκωμένης καὶ προγεγραμμένης ἐπησχόλει ἐν τῷ κρυπτῷ τὰς στιγμὰς τῆς· εἰς μόνους τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου ἢ λύπη τῆς κατηνάζετο καὶ τὰ δάκρυά τῆς ἐξηραίνοντο. Ὅθεν καίπερ γινώσκουσα τὸν κίνδυνον ὅστις τὴν ἠπέλκει καθ' ἐκάστην, ἔτρεχεν ἐκτὸς τῆς Ῥώμης εἰς τὰς σκοτεινὰς κατακόμβας, ὅπου οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ κρυφίως συνήρχοντο καὶ μυστηριωδῶς ἐτέλουν τὰ τῆς θρησκείας.

Γέρων τις καὶ σεβάσμιος ἱερεὺς κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς, καὶ εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ κατέθεσε τέλος τῆς ψυχῆς τῆς τὸ πάθος.

Ἡ Ἀππία ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ γράφῃ πρὸς τὸν Λέοντα· αἱ ἰδέαι τῆς ἦσαν μὲν πάντοτε τρυφεραί, ἀλλ' αἱ ἐκφράσεις αὐτῆς ἀπὸ τινος ἦσαν ὀλιγώτερον ἐμπαθεῖς καὶ φλογεραί. Εἰς τὸ ὕφος τῆς ἀπεκαλύπτετο ἤδη μᾶλλον σταθερὰ καὶ βαθεῖα φιλία, ἢ πάθος ἔρωτος ὀξύ καὶ καταναλίσκον. Ὁ Λέων δὲν ἐταράχθη ποσῶς διὰ τοῦτο. Βέβαιος ὅτι θρησκευτικαὶ μέριμναι ἐπησχόλουν αὐτὴν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του, ἠσθάνετο μᾶλλον κρυφίαν τινα εὐχαρίστησιν καθόσον καὶ ὁ ἦττον ζηλότυπος ἔραστής, αἰσθάνεται πάντοτε βαθμόν τινα ζηλοτυπίας, προτιμῶν νὰ μακθάνῃ ὅτι ἡ ἐρωμένη του εὐρί-

σκεται μάλλον εις τούς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου, ἢ ἐν τῷ μέσῳ κόσμου διακροθῆναι καὶ προαγωγῶ.

Πλὴν φεῦ! ἠγνοεῖ ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς, ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ θυσιαστήριον, ὃ εὐλόγει, ἐμελλε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ διὰ παντός τὴν ἀγάπην του.

Ὁ κρύφιος τῆς Ἀππίας σκοπὸς ἦτο τοσοῦτον τρυφερός καὶ λεπτός, ὥστε δὲν ἐδίστασε ποσῶς νὰ τὸν ἐκτελέσῃ, ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τῆς ἀκρας αὐτῆς τρυφερότητος· ἐγίνωσκε τὴν ἰσχὺν τῆς ἐπὶ τοῦ Λέοντος, καὶ ἦν πεπεισμένη, ὅτι ὁ ἐραστὴς τῆς ἤθελεν ἀσμένως χάριν αὐτῆς ἀσπασθῆ τὴν θρησκείαν τῆς. Ἄλλ' ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ τότε μάλιστα κατεδιώκετο ἀπηνέστατα. Οὐδεὶς δὲ μὴ ἀφιερῶθαι εἰς τὸν θάνατον ἠδύνατο νὰ ὁμολογῇ αὐτήν. Ἡ παραίτησις ἄρα τοῦ Λέοντος ἀπὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς ἦτο τὸ μόνον μέσον τῆς σωτηρίας τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἄλλ' ὅπως φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν, ὤφειλε νὰ τὸν ἀπατήσῃ, ὤφειλε νὰ τῷ ἐμποιήσῃ τὴν πίστιν, ὅτι ἔπαυσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ συκοφαντήσῃ ἄρα τὴν καρδίαν τῆς διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἐραστὴν τῆς. Ἡ τελευταία λοιπὸν ἐπιστολή, ἣν ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀππίας ὁ Λέων, ὀλίγος στιγμὰς πρὸ τῆς ἐπικινδύνου αὐτῆς ἐν Ῥώμῃ, ἦν ἀληθὴς κεραιὸς δι' αὐτόν. Φθάνει ὁ δυστυχὴς πεφοβισμένος, καὶ τρέμων πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς· μεταχειρίζεται τὰς παρακλήσεις, τὰ δάκρυα, καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται ἢ τρυφερότης νὰ εὔρῃ μέσον συμπαθέστερον καὶ συγκινητικώτερον. Παράπονα, ἐπιπλήξεις, ἀπειλαί, ὀργή, δικαιολογίαι, οὐδὲν ἐπιτυγχάνει. Ἡ Ἀππία στηριζομένη ἐπὶ λόγου ἰσχυροτάτου μένει ἀμετάτρεπτος. Ὅποια ὅμως ἦσαν τὰ ἐσωτερικὰ ἀληθῆ αἰσθήματά τῆς! Ὅποσον προετίμα ἡ δυστυχὴς νὰ χαθῇ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἢ νὰ σπαράσῃ οὕτω τὴν καρδίαν του! Ἄλλ' ὅχι, θέλει ἐξ ἄπαντος νὰ τὸν σώσῃ, καὶ ἀφαιρῆ οὕτω ἐπομένως πᾶσαν ἐλπίδα, κηρύσσουσα ἀποτόμως καὶ ἀποφασιστικῶς, ὅτι δὲν θέλει πλέον ποτὲ τὸν ἰδεῖ. Παράφρων σχεδὸν τῇ λέγει ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ ἀνευ-αὐ-

τῆς, καὶ τὴν βεβαιώνει ὅτι ἀποκρούσει ἀμέσως τὴν θρησκείαν ἧτις τοὺς ἀπεχώριζε . . . Πάντες, ὅσοι ποτὲ ἠσθάνθησαν τὴν ἀκμὴν τῆς Οὐλίφως, στερούμενοι τοῦ ἀντικειμένου τῶν πόθων καὶ τῆς ἀγάπης των, ἄς φαντασθῶσι τὴν θέσιν τοῦ Λέοντος, ἀκούοντος ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτῆς τῆς Ἀππίας, ὅτι ἀρνεῖται αὐτῷ καὶ τὴν ἐσχάτην ταύτην θυσίαν. « Ὅχι, προσφιλέστατε Λέων, τῷ λέγει, δὲν θέλω νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν θάνατον, δεχομένη τὴν ἀφοσίωσίν σου· οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοὶ πάντες εἶναι θύματα καταδικασμένα, ἄφες με μόνην νὰ χαθῶ. Περὶσσότερον ἐγὼ πεπεισμένη εἰς τὰ δόγματα, ἃ ὁμολογῶ, μόνη ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σφραγίσω διὰ τοῦ αἵματός μου τὴν πίστιν μου. Φύγε καὶ ἀπόφυγέ με, ἀπόφυγε τὸ σκληρὸν θέαμα τῆς καταδίκης μου, ἧς μάρτυς ἠδύνασο νὰ γενῆς. Χαῖρε διὰ παντός. Θέλει νὰ φύγῃ καὶ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγκάλης του. Ὁ Λέων ῥίπτεται ἐνώπιόν τῆς, καταρᾶται τὴν ζωὴν, ἀλλὰ θέλει τὸ ἐπίλοιπον αὐτῆς μετὰ τῆς Ἀππίας νὰ διανύσῃ. Χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ἐπισήμως εἰσέτι τὰ δόγματα τῆς ἐρωμένης του, ἀφοσιῶται εἰς τὰ αὐτὰ καθήκοντα καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους. Ἡ Ἀππία δὲν τολμᾷ πλέον ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀρνεῖται σταθερῶς νὰ ἐνωθῇ μετ' αὐτοῦ, ἐπ' ἐλπίδι νὰ νικήσῃ ποτὲ τὴν ἀνίστασίν του. Μήμεται τὸν Λέοντα, ὅτι ἐγκατέλιπε τὸν κόσμον καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ καθόσον αὐτὴ δὲν δύναται πλέον νὰ συντελέσῃ κατ' οὐδὲν εἰς τὴν εὐτυχίαν του.

Τέλος ὁ ἐπαπειλούμενος κίνδυνος ἐξεβράχῃ ἀμφοτέρω καταγγέλλονται εἰς τοὺς διώκτας τῆς πίστεως, σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς καὶ καταδικάζονται εἰς τὸν θάνατον.

Ἐν τούτῳ ἡ τύχη τοῦ νέου τούτου θύματος συγκινεῖ καὶ αὐτοὺς τοὺς τυράνους του. Προτείνουσιν αὐτῇ νὰ ἀρνηθῇ τὴν θρησκείαν τῆς. Μία μόνη λέξις ἠδύνατο νὰ τὴν σώσῃ, νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰς τὸν Λέοντα· ἀλλ' αὐτὴ εἰς οὐδὲν ἀποβλέπει

ἢ εἰς τὸν θεόν, καὶ ζητεῖ ἐπιμόνως τὸν θάνατον· Εἰς μάτην δὲ ὅπως ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ θανάτου τὸν Λέοντα διαμαρτύρεται, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι χριστιανός, ὅτι μόνη αὐτὴ ὁμολογεῖ τὰ τοῦ χριστιανισμοῦ δόγματα. Ὁ Λέων θέλει νὰ δώσῃ πλέον πέρας εἰς τοιοῦτον βίον ἀβίωτον· τολμᾷ λοιπὸν νὰ ψευσθῇ ἐν τῇ διανοίᾳ· δοκίμῳ ὅτι αἱ δοξασίαι τῆς Ἀπίας εἶναι καὶ αἱ ἰδικαί του. Ἡ ἀπόφασις ἄρα τοῦ θανάτου ἀμφοτέρων ἐγένετο. Ἡ πυρὰ ἀνάρλέγεται, καὶ αἱ φλόγες αὐτῆς ἀφανίζουσι τὴν δυστυχῆ Ἀπίαν καὶ τὸν ἔτι δυστυχέστερον ἐραστήν. Ὁ μὲν ἐκπνέει ἐπ' αὐτῆς θῦμα τοῦ ἔρωτος, ἡ δὲ τῆς πίστεώς της!

Η ΓΥΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΡΩΜΑΙΟΙΣ.

Παρά τοῖς Ῥωμαίοις, λαῶ ἀσπληγῶ καὶ σοβαρῶ, ἐπὶ πέντε ὅλους αἰῶνας ἀγνοήσαντι τὰς τέχνας καὶ τὰς ἡδονάς, ἡ γυνὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατεῖχε θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ εὐπρεπῆ καὶ σπουδαίαν. Οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ἀποκλειστικῶς ἀσχολούμενοι εἰς τὴν γεωργίαν καὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἠγάπων καὶ ἐσέβοντο τὰς γυναῖκας· διὸ καὶ πάντες οἱ νόμοι αὐτῶν ἦσαν εὐνοϊκοὶ πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον, φέροντες τὸν τύπον μᾶλλον τῆς σοφίας καὶ τῆς φρονήσεως, ἢ τῆς δυσπιστίας καὶ τῆς ἀπειλῆς. Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἦν κυρία τοῦ οἴκου αὐτῆς τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν ἦν κύριος ὁ ἀνὴρ. « Ὅπου σὺ Γαῖος, λέγει ποτὲ γυνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, ἐγὼ Γαῖα, ὅπου σὺ κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδεσποινα! » Ἡ ἐν τῷ οἴκῳ δὲ αὕτη ἀπόλυτος ἐξουσία τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν, παρῆσθεν ἀφορμὴν καὶ εἰς τὴν ἀστειότητα τοῦ ἀρχαιότερου Κἀτώνας, εἰπόντος ποτὲ « Πάντες ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. » Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἦν ἀπληλαγμένη ἀπὸ πασῶν τῶν δουλικῶν ὑπηρεσιῶν, οὐ δὲ ἄκλειθεν,

οὐδὲ ἐμαγεύεσθαι· ἀλλ' ἔνθηε μόνον καὶ ὑφαίνεν· ἐπεστάτει τῆς οἰκιακῆς αὐτῆς οἰκονομίας, καὶ ἔτρεφεν αὐτὴ τὰ τέκνα αὐτῆς. Ἡ Ῥωμαία γυνὴ δὲν ἦτον, ἐγκλεισμένη εἰς τὸν γυναικωνίτην, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκιακῆς ἐνεργείας αὐτὴ ἐπέβαλλε τὰ οἰκιακὰ ἥθη. Πάντα τῆς οἰκογενείας τὰ μέλη, μηδ' αὐτοῦ ἐξαιρουμένου τοῦ ἀνδρός, ἀπεκάλουν αὐτὴν *Kyriar* καὶ *Δεσποιναν* (*Domina*). Ἐνώπιον τῆς γυναικὸς οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ ῥηθῇ κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα αἰσχρὰ λέξις, καὶ οὐδὲν ἡδύνατο νὰπραχθῇ ἀπρεπὲς καὶ ἄσεμνον· ὅτε δὲ ἐβάδιζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, οἱ ἄνδρες ὤφειλον νὰ ὑποχωρῶσιν. Ἡ Ῥωμαία γυνὴ συντρώγει ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ μετὰ τοῦ ἀνδρός, ἐνῶ τὰ τέκνα τρώγουσι καθήμενα εἰς ἰδιαιτέραν τράπεζαν. Δέχεται ἐπισκέψεις συγγενῶν μετὰ τοῦ συνήθους συγγενικοῦ ἀσπασμοῦ. Ὁ οἶνος ἦν ἀπηγορευμένος εἰς τὰς Ῥωμαίας γυναῖκας. Τὴν πρώτην Μαρτίου κατὰ τὰ καλούμενα Ματρονάλια πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ προσφέρουσιν αὐτῇ εὐχὰς καὶ δῶρα, ἡ δὲ γενέθλιος αὐτῆς ἡμέρα ἐορτάζεται πανηγυρικῶς. Ὁ ἀνὴρ συμβουλευέται αὐτὴν εἰς πάντα τὰ ἀφορῶντα τὸν οἶκον καὶ τὰ οἰκογενειακὰ συμφέροντα· ἐξέρχεται τοῦ οἴκου φέρουσα τὴν ἰδιαιτέραν στολὴν τῆς δεσποίνης, ἐν γνώσει πάντοτε τοῦ ἀνδρός, καὶ οὐδέποτε ἄνευ συνοδείας. Οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλῃ αὐτὴν, πάντες δὲ ὑποχωροῦσιν, ὡς εἴρηται, ἐνώπιον τῆς Ῥωμαίας δεσποίνης παρερχομένης. Εἰς οὐδένα ποτὲ ἐπετρέπετο νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτῆς, οὐδ' εἰς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, τὸν ἔχοντα ἔνταλμα συλλήψεως. Ἡ Ῥωμαία γυνὴ παρουσιάζετο εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, εἰς συμπόσια, εἰς τὸ θέατρον, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ δικαστήριον, εἴτε ὡς μάρτυς, εἴτε ὅπως παρκαλέσθαι τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ τινος κατηγορουμένου αὐτῆς συγγενοῦς. Τέλος δὲ καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐλάμβανε χώραν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ αὐτῆς ἐπιτάφιος λόγος.

Ἡ ἐξοχος αὕτη θέσις, ἦν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατεῖχεν ἡ Ῥωμαία γυνὴ, διεμόρφωσε προϊόντος

τοῦ χρόνου ἰδιαζόντως τὸν χαρακτήρα τῆς. Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Ῥωμαίας γυναικὸς ἦν ἡ αὐστηρότης καὶ ἡ ἀλαζονεία· ἔλειπε δὲ αὐτῇ παντάπασιν ἡ χάρις καὶ ἡ εὐθυμος ἐρασιμότης, χαρακτηριστικὸν ἰδίως τῆς Ἑλληνίδος. Ἡ Ῥωμαία γυνή, ὅτε κατήγετο ἀπὸ γένους ἢ ἦν πλουσία, ἢ καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἔνεκεν κατεῖχεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπίσημον θέσιν, ἦτον ἀπαιτητικὴ, υπερήφανος, φίλαρχος, ἐπιδεικτικὴ καὶ πολυτελής. Κόσμοι δαπανηροὶ, ἀμύξαι, δούλοι καὶ τεχνίται παντὸς εἴδους ἐργαζόμενοι ὑπὲρ αὐτῶν, ἦσαν ταῖς Ῥωμαίαις πάντοτε προσφιλεῖ ἀντικείμενα. Ἐν γένει δὲ ὁ χαρακτήρ τῶν Ῥωμαίων γυναικῶν ὑπῆρξε πάντοτε καὶ κατὰ τοὺς ἀγνοῦς ἐκείνους τῶν πρώτων αἰώνων χρόνους τῆς Ῥώμης, τόλμη, φιλοτιμία, φιλαρχία, φιλαυτία καὶ αὐστηρότης.

Αἱ μεγάλαι δὲ μεταβολαὶ αἱ ἐπελθοῦσαι ἐν Ῥώμῃ εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, ἀπὸ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, διὰ τοῦ σωρευθέντος εἰς τὴν πόλιν πλούτου καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ἀσιατικῆς πολυτελείας καὶ τῆς παρχμῆς τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἔσχεν ἄμεσον ἐπιφρόνη ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ γυναικείου φύλου. Ὄθεν πολὺ πρὶν ἢ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι διαλύσωσιν ἐν Ῥώμῃ πάντα κοινωνικὸν δεσμὸν, βλέπομεν τὴν γυναῖκα χειράφετον ἤδη ἀπὸ πάσης ὑποχρεώσεως, ἦν ἐπέβαλον αὐτῇ, ἡ θρησκεία, οἱ νόμοι καὶ τὰ ἦθη τῶν προγόνων.

Ἡ χαλάρωσις τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς ἐξουσίας, ἐπέφερεν ἄμέσως μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὴν χαλάρωσιν τῆς ἀρχαίας ἀνδρικῆς ἐξουσίας, δι' ἧς ἡ γυνή ὑπεῖχεν εἰς τὸν ἄνδρα ὡς θυγάτηρ αὐτοῦ, μὴ ἔχουσα ἰδίαν περιουσίαν. Διὰ τῆς ἀνεξαρτησίας ταύτης ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, ἡ Ῥωμαία γυνή βαθμυδὸν καὶ κατ' ὀλίγον περιέπεσεν εἰς πάντα τῆς ἀπεριορίστου καὶ ἀπολύτου ἐλευθερίας τὰ παρεπόμενα. Φιλολογία, ποίησις, μουσικὴ καὶ φιλοσοφία, ἦσαν ἀπὸ τοῦδε τὰ μόνα ἀντικείμενα τῆς ἐνασχολήσεως τῶν ἀ-

νωτέρων τάξεων τῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

Ὁ οἶκος καὶ τῶν τέκνων ἡ ἀνατροφή ἦσαν τοῦ λοιποῦ ἀνάξια τῶν δεσποινῶν τῆς Ῥώμης. Τὸ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων δὲ ὑπερπλεονάσαν πάθος τῶν γυναικῶν διὰ τὰ θέατρα καὶ τὰ ἀμφιθέατρα, τοὺς μίμους, τοὺς ἀθλητὰς, τοὺς μονομάχους, τοὺς θηριομάχους καὶ ἄλλους, εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς τὰ πολυθρόλητα ἐκεῖνα συμπόσια τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐποχῆς, εἰς ἃ οὐχὶ καθήμεναι ὡς τὸ πάλαι, ἀλλὰ κεκλιμέναι κατὰ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔθιμα, συνεισιτιῶντο συνέπινον καὶ συνευωχοῦντο μετὰ τῶν συνδαιτημόνων, ἐνώπιον ὀρχηστρίδων καὶ ἠδυπαθοῦς μουσικῆς.

Ὁ ἀρχαῖος γάμος εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ εἰς ἐφήμερον συμβόλαιον. Λόγοι διαζεύξεως δὲν ἀπητοῦντο ποσῶς, ἀλλ' ἀπλή μεταβολὴ τῆς ὀρέξεως ἤρκει νὰ διαλύσῃ σχέσιν, ἦν ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐθεώρει ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει ὡς ἀδιάλυτον. Ἐντεῦθεν ἡ ἀγαμία καὶ ἡ ἀτεκνία ἦτο τὸ μέγα δεινὸν τὸ μαστίζον πρὸ πάντων τὴν Ῥώμην κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς. Αὐταὶ αἱ ἀρχαί, ὅπως συστήσωσιν εἰς τοὺς ἀγάμους τὸν γάμον, ἐκήρυσσον αὐτὸν ὡς τι κακὸν ἀναπόφευκτον, εἰς ὃ ὀφείλει νὰ ὑποταχθῆ ὁ πολίτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεωρία αὕτη ἀφοῦ τὸ κράτος τῆς Ῥώμης ἠσφαλίσθη πρὸς τὰ ἔκτος, καὶ μετὰ τῆς ἐξωτερικῆς ἀσφαλείας ταύτης ἡ ἐσωτερικὴ ἐκορυφώθη διαφθορά, ἡ ἀγαμία συνίστατο παρὰ πάντων ὡς ἀπαλλαγὴ τῶν οἰκιακῶν φροντίδων, ὡς κατάστασις ἠθικὴ δεικαίολογημένη, ὡς θέσις κοινωνικὴ ἐπίζηλος καὶ ἐπίφθορος, ἔνεκα τῶν περιποιήσεων, ὧν ἀπήλαυεν ὁ ἀγαμος πλούσιος ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἄλλων.

Ἀπόδειξις, ὅποσον περὶ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ τέλος τοῦτέτι τῆς δημοκρατίας τὰ ἦθη ἐν Ῥώμῃ ἦσαν χαλαρὰ, ἔστω τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Γυνὴ τις λίαν ἀμφιβόλου βίου ὀνομαζομένη Φλώρα, ἀποθνήσκουσα ἐκκληροδότισσε πᾶσαν τὴν κολοσσιάν περιουσίαν τῆς εἰς τὴν σύγ-

κλητον τῆς Ῥώμης, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ τελη-
ται ἐπισήμως κατ' ἔτος ἡ μνήμη της. Ἡ σο-
βαρὰ Ῥωμαϊκὴ γερουσία εὐρέθη εἰς δυσχερεστά-
την θέσιν. Νὰ ἐκδώσῃ ψήφισμα ὅπως πανηγυ-
ρίζῃ ἐτησίως μίαν . . . αἰσχρὸν, νὰ χάσῃ τοι-
αύτην περιουσίαν, καὶ τοῦτο ἦν εἰς τὴν φιλαρ-
γυρίαν καὶ ἀπληστίαν της δύσκολον· ὅθεν κα-
τέφυγεν εἰς τὰς συνήθεις αὐτῆς ὑποθέσεις.
'Υπέθεσε τοὔτέστιν, ὅτι ἡ Φλώρα ἦν ἡ θεὰ τῶν
'Ελλήνων Χλωρίς, ἢ Ἀνθώ, ἣτις συζευχθεῖσα
μετὰ τοῦ Ζεφύρου ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ κράτος
τῶν ἀνθέων. Διὰ τοῦ μηχανήματος τούτου
ἐψηφίσθη σοβαρῶς πρὸς τιμὴν της ἡ ἑορτὴ ἡ
γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Floralia, ἣτοι ἀνθια,
τελουμένη ἐν Ῥώμῃ κατὰ πᾶσαν πρώτην Μαΐου
διὰ τρόπων ἥμισυ αἰώνων.

Τὴν ἀκατάσχετον ταύτην τάσιν πρὸς τὴν
διαφθοράν, ἠθέλησεν ἀληθῶς ὁ Αὔγουστος νὰ
περιορίσῃ, ἀλλὰ τὰ μέσα, ἃ πρὸς τοῦτο μετε-
χειρίσθη ἦσαν μέσα νομικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, μη-
δεμίαν ἔχοντα ἰσχὺν ἐπὶ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου.
'Ἐπέβαλε πρῶτον ποινὰς χρηματικὰς κατὰ τῶν
ἀγάμων ἢ χήρων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, δεύ-
τερον ὑπέσχετο τούναντίον ἀμοιβὰς ὑλικὰς
πρὸς τὰς ὑπάνδρους καὶ τοὺς ἐγγάμους. πα-
ρέσχε δὲ τρίτον πολλὰ δικαιώματα καὶ πλεο-
νεκτήματα πρὸς τοὺς ἔχοντας τρία ἢ τέσσαρα
τέκνα ἐκ τοῦ γάμου αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν ἴσχυ-
σαν καὶ ταῦτα τὰ μέσα νὰ περιστείλωσι τὴν
διαφθοράν, ἣτις τούναντίον μάλιστα ἐκορυ-
φώθη κατόπιν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατό-
ρων τοσοῦτον, ὥστε πᾶσαι αἱ διατάξεις τῶν
νόμων διὰ τὸ πλῆθος τῶν προσώπων τὰ ὅποια
ἔμελλον νὰ συμπεριλάβωσιν, εἰσέγησαν πε-
σόντες εἰς ἀχρηστίαν. Καὶ ὅμως κατὰ ταύτην
τὴν φοβερὰν ἐποχὴν ἀπαντῶνται τὰ ὀνόματα
τῶν γυναικῶν ἐκεῖνων, αἵτινες ὡς ὁάσεις ἐν τῷ
μέσῳ τῆς ἐρήμου θέλγουσι τὴν ὄψιν καὶ εὐ-
φραίνουσι τὴν ψυχὴν. Τοιαῦται ὑπῆρξαν ἡ
Θαταβία, ἡ Πορτία, ἡ Ἀρία, ἡ Παυλίνα, ἡ Ἀ-
γριππίνη, ἡ Ἐπονίνα καὶ ἄλλαι πολλαί.

*Γενικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ γυναικεῖου φύλου
κατὰ ἔθνη καὶ χώρας ὡς πρὸς
τὸ κάλλος αὐτοῦ.*

Καὶ τοι ἐν γένει τὸ γυναικεῖον φύλον τὸ ἐπὶ
πᾶσαν διεσπαρμένον τὴν γῆν, πρέπει νὰ θεω-
ρηθῇ ὡς διηρημένον καὶ τοῦτο εἰς τὰς φυλάς,
εἰς ἃς διαιρεῖται καὶ τὸ ἀνδρικόν, ὅμως τοῦ
γενικοῦ τούτου κανόνος ἀπαντῶμεν πολλὰς
ἐξαιρέσεις, καὶ μεγάλας ἀνωμαλίας ὡς πρὸς
τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν.

Εἰς τὰ ψυχρὰ καὶ ἀρκτῶα κλίματα αἱ γυ-
ναῖκες εἶναι πολὺ ξανθότεραι τῶν ἀνδρῶν, καὶ
ἡ ὑπερβολικὴ λευκότης αὐτῶν μεταπίπτει πολ-
λάκις εἰς ἀνοστίαν. Πᾶσαι αἱ γυναῖκες τῆς με-
σημβρίας εἶναι μελογχολικαὶ καὶ κατὰ τὸ μᾶλ-
λον ἢ ἥττον νόστιμοι, ἀλλ' ἡ ὠραιότερα ἀναν-
τιόρρητος τῆς γῆς γυναικεία φυλὴ ὑπάρχει εἰς τὰς
εὐκραεῖς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας χώρας. Αἱ
ὠραιώτεραι Ἰσπανίδες εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀνδα-
λουσίαν, καὶ αἱ ὠραιότεραι Πορτογαλλίδες ὑπαρ-
χοῦσιν εἰς τὴν πόλιν Γουϊμανάενς. Κάλλισται
γυναῖκες ἀπαντῶνται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἰτα-
λίας. Αἱ δὲ Σικελιώτιδες καὶ αἱ Νεαπολίτιδες
καταγόμεναι ἐξ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν
θεωροῦνται ὡς ὠραιόταται. Αἱ ἀλβαναὶ εἶναι ἐν
γένει καλῶς κατεσκευασμέναι. Τῶν δὲ Ἑλληνί-
δων οἱ ὀφθαλμοὶ θεωροῦνται ὡς οἱ ἐπαγωγότεροι
πάντων. Ἄλλ' αἱ Κιρκάσαι, Κασιμιριαναί,
Γεωργιαναί, καὶ ἐν γένει αἱ γυναῖκες τοῦ Τουρ-
κεστάν καὶ Ἰμερετίαι, καὶ πάσης τῆς μακρᾶς
ἀλύσεως τῶν ὀρέων τοῦ Καυκάσου θεωροῦνται
παρὰ πάντων τῶν περιηγητῶν ὡς ὁ τύπος τῆς
γυναικείας καλλονῆς, προωρισμέναι κατὰ τὰ
Μωαμεθανικὰ κράτη, εἰς μόνους τοὺς πιστοὺς
ὀπαδοὺς τοῦ προφήτου. Καθὰ ὅμως οἱ νεώτα-
τοι περιηγηταὶ βεβαιουῦσιν, αἱ Λισγιαναὶ γυναι-
κες κατὰ πολὺ ὑπερτεροῦσι πάσας τὰς λοιπὰς
εἰς τὸ κάλλος. Εἶναι δὲ λίαν περιέργον, ὅτι τοι-
αύτη ἐξόχως ὠραία φυλὴ περικυκλοῦται παν-
ταχόθεν ὑπὸ τοῦ δυσειδεστέρου ἀνθρώπινου
τύπου, τῶν Καλμούκων καὶ τῶν Ταρτάρων
Νογαίς.

Αἱ ὠραιοτέραι Γαλλίδες ἀπαντῶνται σήμερον πρὸ πάντων εἰς τὸ Ἀβινιὸν, τὴν Μασσαλίαν καὶ τὴν ἀρχαίαν Προβηγκίαν, κατοικηθεῖσάν ποτε ὑπὸ τινος ἑλληνικῆς ἀποικίας τῶν Φωκαέων. Ἐντὸς τῶν Παρισίων εὐρίσκει τις ὀλιγώτερον κάλλος, ἀλλὰ πλειότερας χάριτας εἰς τε τὸ βράδισμα καὶ τὴν ὄλην συμπεριφορὰν.

Τῶν Ἀγγλίδων γυναικῶν θαυμάζεται ἡ λαμπρὰ χροιά, οἱ ἐκφραστικοὶ χαρακτῆρες, ὡς καὶ ἡ λεπτή καὶ συγκινητικὴ φυσιογνωμία.

Αἱ Ὀλλανδαὶ διακρίνονται διὰ τῆς τάσεως αὐτῶν πρὸς τὸ πάχος. Ἐξ ἀπασῶν δὲ τῶν Γερμανίδων, αἱ Σαξωνίδες εἶναι αἱ κάλλισται. Οὐδὲν σχεδὸν πρόσωπον δυσειδές δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἰλδεσχάϊμ· ὅθεν καὶ λέγεται παροιμιωδῶς ὅτι ἐνταῦθα αἱ ὠραιαὶ γυναῖκες φύονται ὡς τὰ ἄνθη. Αἱ Αὐστριακαὶ ἐν γένει δὲν εἶναι ἄσχημοι, ἀλλ' αἱ Οὐγγαρίδες εἶναι πολὺ πλέον ὠραιαί. Ἐν γένει ὅμως πᾶσα ἡ Γερμανικὴ φυλὴ διακρίνεται διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης τάσεως αὐτῆς πρὸς τὸ πάχος. Ἐτι μᾶλλον πρὸς Βορρᾶν, αἱ Πολωνίδες εἶναι ἄξια λόγου. Εἶναι λευκόταται, ἀλλ' ἐπίσης, καθὰ βεβαιούσι, ψυχραὶ ὡς ἡ χιών εἰς τοὺς τρόπους. Εἶναι ὅμως μεγάλη βεβαίως ὑπερβολὴ ἡ ἰδέα τινός Ἰταλοῦ ἰσχυριζομένου, ὅτι ἡ συναστροφὴ αὐτῶν γεννᾷ κρυολόγημα, καθὸτι κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος αὐταὶ αἱ γυναῖκες Σλαβικῆς οὐσαι καταγωγῆς, εἶναι τουναντίον φύσει ζωηραὶ, μελαχροιναί, καὶ ἐμπαθεῖς, καὶ τοιῦτο ἡ φυσιογνωμία αὐτῶν στερεῖται ἐκφράσεως.

Αἱ Ῥωσίδες ὑπὸ τὰς παχείας αὐτῶν μηλωτὰς καλύπτουσι σφοδρότατα πάθη. Οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν εἶναι ἀρρῆνωποι καὶ ἐνεργητικοί, ὡς πασῶν ἐν γένει τῶν γυναικῶν τῆς σλαβικῆς Εὐρώπης. Ἐν Δανίᾳ καὶ ἐν Σουηδίᾳ, αἱ γυναῖκες ἐν γένει πᾶσαι εἶναι ξανθαὶ μέχρις ὠχρότητος, εἶναι ὅμως ἐξ ἑτέρου γονιμώταται, καὶ κατ' ἐξοχὴν περὶ τὴν Βαλτικὴν.

Εἰς τὰς χώρας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου τῆς Ἀσίας, τὰς κατοικουμένας ὡς ἡ Εὐρώπη ὑπὸ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ἀπαντᾷ τις εἰσέτι ὠραίους

χαρακτῆρας εἰς τὰς γυναῖκας. Αἱ Περσίδες ζῶσαι εἰς κλίμα εὐκρατον καὶ εὐφορον ἐν γένει εἶναι λίαν εὐάριστοι. Τῶν δὲ Τουρκίδων, αἵτινες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πᾶσαι εὐειδεῖς, ἰδιάζον πανταχοῦ σχεδὸν χαρακτηριστικὸν εἶναι ἡ ἀβρότης ἐν πᾶσι.

*Τὸ κάλλος τῶν Παρισιαίων γυναικῶν
κατὰ τὸν Λέοντα Γωλλάρ.*

Ἡμέραν τινὰ ἡ κυανὴ Νύμφη κατέβη εἰς τὴν γῆν, μετὰ τῆς προθέσεως νὰ διανεῖμῃ εἰς πάσας τὰς θυγατέρας αὐτῆς τὰ πλεονεκτήματα, δι' ὧν αὐτὴ ἐκοσμεῖτο.

Ὁ νάνος αὐτῆς Ἀμάραντος ἤχησε τὸ κέρασ, καὶ ἀμέσως ἐξ ἐκάστου ἔθνους παρουσιάσθη μία γυνὴ εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς κυανῆς Νύμφης. Ἐπιθυμῶ, εἶπεν αὐτῇ πρὸς αὐτὰς, νὰ δώσω ἐν δῶρον εἰς ἐκάστην ἐξ ὑμῶν. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ δώσω ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἰς ἀπάσας. Ἡ κυανὴ Νύμφη εἰπούσα ταῦτα ἤρχισεν εὐθύς τὴν διανομὴν τῶν δῶρων αὐτῆς. Καὶ εἰς μὲν τὴν κόρην, ἧτις παρίστα τὰς γυναῖκας τῆς Καστιλίας ἔδωκε κόμην τοσοῦτον μακρὰν καὶ μαλακὴν, ὥστε ἠδύνατά τις ἐξ αὐτῆς νὰ πλέξῃ ἓνα μανδύαν. Εἰς τὴν Ἰταλίδα ἔδωκεν ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς, ὡς ἡ ἔκρηξις τοῦ Βεζουβίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Εἰς τὴν Γερμανίδα καρδίαν πλήρη βαθέος αἰσθήματος. Εἰς τὴν Ῥωσίδα τὴν μεγαλοπρέπειαν μιᾶς βασιλίσσης. Μεταβάσα δὲ εἰς τὰς λεπτομερεῖας κατόπιν, εἰς μὲν τὴν Νεαπολίτην ἔδωκε τὴν εὐθυμίαν εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὴν Ἰρλανδοὺν τὸ πνεῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν, εἰς δὲ τὴν Φλαμανδοὺν τὸν ὀρθὸν λόγον εἰς τὴν καρδίαν. Ὅτε δὲ τὰ πάντα διεμοίρασεν, ἀνέστη διὰ νὰ φύγῃ. Ἐγὼ δὲ, εἶπεν, ἡ Παρισινή, κρατοῦσα αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ πέπλου τῆς.

Σὲ ἐλησμόνησα ἴσως;

Βεβαίως Κυρία μου.

Ἦσο πολὺ πλησίον μου καὶ δὲν σὲ εἶδον. Ἀλλὰ τί δύναμαι τώρα νὰ κάμω; τὰ δῶρά μου ἐξηντλήθησαν.

Ἡ Νύμφη ἐσκέφθη ὀλίγον. Κατόπιν δὲ στραφείσα πρὸς πάσας τὰς φιλοδωρηθείσας Κυρίας, εἶπε πρὸς αὐτάς. Εἴσθε ἀγαθαί, διότι εἴσθε ὠραῖαι. Ἀπὸ σῆς ἐξήρτηται νὰ διορθώσωμεν λάθος μέγα, λαβὸν χώραν ἐν τῇ διανομῇ τῶν δωρεῶν. Ἐλκισμόνισα, ὡς βλέπετε, τὴν Παρισινήν ἀδελφήνισα. Πᾶσα μία λοιπὸν ἐξ ὑμῶν, ἅς ἀποσπάσῃ μέρος τοῦ δώρου της καὶ δώσῃ αὐτὸ πρὸς τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν ταύτην ἀδελφήν.

Πῶς ἠδύναντο αὗται ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὴν κυαντὴν Νύμφην;

Μετὰ τῆς χάριτος λοιπὸν καὶ τῆς εὐθυμίας, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς εὐτυχεῖς, πᾶσαι αὗται αἱ Κυριαὶ ἐναλλάξ προσῆλθον εἰς τὴν ὄρφανὴν τῶν Παρισίων, καὶ διαβαίνουσαι ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς, ἡ μὲν ὀλίγην ἐκ τῆς λαμπρᾶς κόμης της, ἡ δὲ μικρὸν ἐκ τῆς ὠρικής χροιάς της, ἡ δὲ ἀκτινάς τινὰς τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐθυμίας της, ἡ ἄλλη δὲ ὅ,τι ἠδυνήθη ἐκ τοῦ αἰσθηματός της· οὕτω δὲ ἐσχηματίσθη ἡ Παρισινή. Κατ' ἀρχὰς πτωχὴ ἀγνωστος καὶ ἐντελῶς ἀφανής, εὗρεθη διὰ μιᾶς διὰ ταύτης τῆς διανομῆς, πολὺ πλουσιωτέρα πασῶν τῶν ἄλλων συναδέλφων αὐτῆς.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἡ ΝΑΘΑΛΙΑ, ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Ὁ τσάρος τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς ἠγάπα τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργόν του, Ἀρτέμιον Ματουέζεφ· ἀπολέσας δὲ τὴν πρώτην σύζυγόν του, ἐσύχναζεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὑπουργοῦ, παρὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προκατόχων του, οἵτινες οὐδόλως ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας των τοὺς ὑπηκόους των, εὐρῶν δ' ἡμέραν τινὰ τὴν τράπεζαν ἐτοίμην, «Μοὶ ἦλθεν ὄρεξις, εἶπε, νὰ συμφάγω καὶ ἐγὼ μαζῆ σας, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὁμῶς νὰ μὴ στενοχωρηθῆτε διόλου, καὶ νὰ καθήσῃ καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του.»

Ἡ θέλησις τοῦ τσάρου ἐγένετο. Μετ' ὀλί-

γον δὲ παρουσιάζεται ἡ οἰκοδέσποινα μετὰ τοῦ μονογενοῦς της υἱοῦ, φέρουσα μεθ' ἐαυτῆς καὶ τινὰ νεάνιδα.

Ὁ τσάρος ρίψας τὰ βλέμματα εἰς τοὺς παρὶ τὴν τράπεζαν, «Ἀρτέμιε, εἶπεν εἰς τὸν ὑπουργόν του, ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἶχες ἕνα μόνον υἱόν, σήμερον βλέπω ὅτι ἔχεις καὶ θυγατέρα.»

—Ἐνα μόνον υἱόν τφόντι ἔχω, Μεγαλειότατε, αὐτὴ δὲ ἡ νέα τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ εἶναι θυγάτηρ τοῦ Κυρίλλου Ναρισκίνου, ἐπιστηθίου φίλου μου καὶ συγγενοῦς, ὅστις θῦμα τῶν περιπετειῶν τῆς τύχης γενόμενος, ζῆ εἰς τὸ ὑποστατικόν του, ἡ δὲ σύζυγός μου κατὰ χρέος παρέλαβε τὴν θυγατέρα του διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαιτουμένην ἀνατροφὴν καὶ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ μίαν ἡμέραν.—Κάμνετε τφόντι εὐγενὲς καὶ θεάρεσον ἔργον, ὑπέλαβεν ὁ τσάρος.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, πάντων ἀπομακρυνθέντων, ὁ τσάρος εὗρεθείς μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἐπανέφερε πάλιν τὸν λόγον διὰ τὴν θυγατέρα τοῦ Κυρίλλου Ναρισκίνου. «Αὐτὴ ἡ κόρη ἔχει καλὸν παραστατικόν, καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει καὶ καλὴν καρδίαν· ἐπειδὴ δὲ εἶναι εἰς ὦραν γάμου, πρέπει νὰ τῇ προμηθεύσῃ κανένα καλὸν σύζυγον. — Ἄριστα λαλεῖ καὶ κρίνει ἡ Μεγαλειότης σου, ἀπεκρίθη ὁ ὑπουργός· ὅλοι μας τὴν ἀγαπῶμεν διὰ τὰ καλὰ προτερήματά της καὶ τὰς χάριτάς της, καὶ τὴν θεωροῦμεν ὡς ἰδίαν μας θυγατέρα· ἀλλὰ νομίζω ὅτι μὲ κόπον μου θὰ τῇ εὕρω σύζυγον ὡς τὸν ἐπιθυμῶ ἡ παρουσία τοῦ πατρός της εἶναι πολλὰ μικρά, καὶ πᾶσα ἀνάγκη νὰ τὴν προικίσω ἐγώ. Τὰ μέσα μου δὲ δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ τῇ ὑποσχεθῶ μεγάλα πράγματα. — Πρέπει λοιπὸν νὰ τῇ εὕρω σύζυγον μὲ ἱκανὰ ἰδικὰ του πλοῦτη καὶ ὁ ὁποῖος νὰ μὴν ἔχῃ χρεῖαν ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς γυναικός του. Τὴν σήμερον, Μεγαλειότατε, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολλὰ δύσκολον. Οἱ γαμβροὶ τῶρα κυττάζουν τὸν ὄβολον καὶ ὄχι τὰς χάριτας καὶ τὰ προτερήματα τῆς νύμφης.—Ὄχι τόσον, ὡς τὸ νομίζεις, εἶπεν ὁ τσάρος, φρόντισε σὺ, φροντίζω καὶ ἐγώ, καὶ

μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχωμεν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ τσάρος τιμῶν καὶ αὐθις διὰ τῆς παρουσίας του τὸν ὑπουργόν του, — Ἐφρόντισες, τῷ εἶπε, διὰ τὴν κόρην μας; — Ἐφρόντισα πολὺ, Μεγαλειότατε, ἀλλ' οὐδὲν ἔτι ἔπραξα. — Βλέπω ὅτι δὲν ἔχεις ἀξιότητα εἰς τοῦτο, εἶπεν ὁ τσάρος, μὴ φροντίζης λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι σὲ ἐγλύτωσα ἀπὸ τὸν κόπον. Γνωρίζω δι' αὐτὴν ἓνα σύζυγον τίμιον καὶ καλόν, ὁ ὅποιος, ἄς ἀφήσωμεν τὰ ἄλλα, ἔχει καὶ τόσα καλὰ, ὥστε δὲν χρειάζεται τιποτε ἀπὸ τὴν γυναῖκά του· τὸ καλλίτερον πάντων εἶναι ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, καὶ θέλει νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκά του. Ἐλπίζω, φίλτατε, ὅτι αὐτὴ ἡ νέα ἡῶρε τὴν τύχην της· τὸν γνωρίζει δὲ καὶ ἐκείνη, ἀλλὰ δὲν τῇ ἐφανέρωσεν ἀκόμη τὸν σκοπὸν του· ποτὲ δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι θὰ ἀπορρίψῃ τὴν χεῖρά του. — Τότε λοιπὸν παρακαλῶ τὴν Μεγαλειότητά σου νὰ μοι εἴπῃς τὸ ὄνομά του, ἴσως τὸν γνωρίζω καὶ ἐγὼ, καὶ ἡ δουλεία μας τελειώνει μίαν ὥραν ἐμπροσθήτερα. — Αὐτὸ καὶ ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ τσάρος, σὲ εἶπα ὅτι ἐγὼ τὸν γνωρίζω, εἶναι τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ἡ κόρη σου εὔρε τὴν τύχην της, τί ἄλλο θέλεις; τρέξε λοιπὸν νὰ ἐρωτήσης ἂν στέργῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔκαμα. — Περιττὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω· πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ νεᾶνις νὰ εὔρῃ δυσκολίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Μεγαλειότητός σου; ἀλλὰ πάντοτε στοχάζομαι ὅτι πρέπει νὰ τῇ ἀναφέρωμεν κᾶτι περὶ τοῦ ὑποκειμένου. — Περὶ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ πάλιν περὶ τοῦ ὑποκειμένου· νὰ σὲ τὸ εἶπω λοιπὸν τὸ ὑποκείμενον περὶ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐννοιάζεσαι καὶ τοῦ ὁποίου μὲ πείσμα ἐπιμένεις νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα, νὰ σὲ τὸ εἶπω λοιπόν. Εἶ-

μαι ἐγὼ! Ἄρτέμιέ μου· δὲν σὲ ἀρέσει ἡ ἐκλογὴ μου ;»

Ὁ ὑπουργὸς πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως, — Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ συλλογίσθητι, Μεγαλειότατε, τί θὰ πράξῃς! Δὲν ἀγνοεῖς πόσους ἐχθροὺς ἔχω μεταξὺ τῶν μεγάλων σου, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ μὲ φθονοῦν διὰ τὰς χάριτας τὰς ὁποίας μοὶ ἐπιδάφιλεύεις, θὰ ὑπολάβωσιν ὅτι ἐγὼ σοὶ ἐπρότεινα τὸν γάμον, καὶ θὰ ἀντιφερθῶσι κατ' ἐμοῦ· μὴ τοῦλάχιστον, μὴ φανερῶσιν τὸν σκοπὸν σου, ἀλλ' ἀκολούθησε τοὺς ἀρχαίους τύπους τοῦ τόπου, προσκάλεσε πολλὰς νέας εἰς τὰ ἀνάκτορα, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἄς συγκαταριθμηθῇ καὶ ἡ νέα Ναθαλία Κυριλλόβνα, τὴν ὁποίαν καὶ διακηρύττεις τσαρίνην, ἀκολουθῶν τὸ αἶσθημα τῆς καρδίας σου, οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ἀπαλλάττομαι πάσης εὐθύνης.

— Φρόνιμα ἐλάλησες, Ἄρτέμιε, εἶπεν ὁ τσάρος καὶ ἀνεχώρησε.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ἄρτέμιος προσκάλεσε τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους κληρικοὺς, διεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν σκοπὸν του, καὶ τοὺς διέταξε νὰ συλλέξωσι τὰς ὠραιότερας νεάνιδας μεταξὺ τῶν εὐγενῶν, ἵνα κάμῃ τὴν ἐκλογὴν. Εἰσῆλθον ἅπασαι ἕως ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν, κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1670. Μεταξὺ τούτων συγκατελέγη καὶ ἡ Ναθαλία. Ἄπασας περιποιήθησαν καλῶς, ἀλλ' ἡ ἐκλογὴ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν Κυριλλόβναν Ναρισκίνην. Ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς δὲ τούτου γάμου, τὴν 30 Μαΐου, 1672, ἐγεννήθη ὁ Πέτρος.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ.

1. Σχέδιον διὰ γύρον φορέματος βαπτιστικοῦ, κεντώμενον διὰ σειρητίου λεπτοῦ.
2. Σχέδιον διὰ φορέματα παιδίων ἐπίσης διὰ σειρητίου κεντώμενον.
3. Ὀνοματόσημον κεντώμενον δι' ἀναιδατοῦ.
- 4—5. Μανικοτρίχηλον δι' ἀναιδατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
6. M. G. Κεντώμενον δι' ἀναιδατοῦ, τὰ ἐντὸς κυκλίδια γίνονται ἀναιδατά.
7. Τραχηλὶὰ κεντωμένη δι' ἀναιδατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
8. J. G. Κεντώμενα διὰ τρυπητοῦ· αἱ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κλιμακωταὶ γραμμαὶ γίνονται διὰ κλωστῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας κόπτεται τὸ ὕφασμα.
9. J. C. Διὰ φεστονίου καὶ ἀναιδατοῦ.
10. Σχέδιον διὰ μέσου, κεντώμενον δι' ἀναιδατοῦ καὶ τρυπητοῦ.
11. Μανδύλιον δι' ἀναιδατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
12. V. Δι' ἀναιδατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
13. K. Δι' ἀναιδατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
- 14—15. Κέντημα διὰ γύρον, καὶ σχέδιον διάμετρον, χρησιμεύοντα διὰ φορέματα παιδίων, κεντώμενα διὰ τρυπητοῦ καὶ ἀναιδατοῦ.
- 16—19. Στοιχεῖα ἀλφαβητικὰ κεντώμενα δι' ἀναιδατοῦ καὶ ἀμμοβελονιάς.
20. Κέντημα δι' ἀναιδατοῦ, τρυπητοῦ καὶ φεστονίου.
21. B. U. Διὰ φεστονίου διπλοῦ.
22. T. M. Δι' ἀναιδατοῦ.
23. Ὀνοματόσημον M. C. κεντώμενον διὰ φεστονίου καὶ τρυπητοῦ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΧΝΑΡΙΩΝ.

Ἐμπροσθέλλα (ποδιά) ἐκ λινοῦ γαιοῦ (α) διὰ κοράσια 5 ἕως 7 ἐτῶν.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ.

1. Τὸ ἥμισυ τοῦ ἐμπροσθίου	}	— . — . — .
2. Ἡ ῥάχις		
3. Χεῖρῖς		— . . — . . — . . — . .
4. Ἡμισυ τῆς ἀκροχειρίδος		

Κορμὸς (μποῦστος) ἐσωτερικός. (β).

Μέτρα τοῦ κορμοῦ τούτου.

Ἡμισυ τοῦ πλάτους τῆς ζώνης . . .	27	ἑκατοστόμετρα.
Μῆκος τοῦ ἀναστήματος (taille) . . .	46	»
Ἡμισυ τοῦ πλάτους τοῦ στήθους . . .	28	»
Ἡμισυ τοῦ πλάτους τῆς ῥάχιως . . .	15 $\frac{1}{2}$	»
Μῆκος τῆς ῥάχιως	20 $\frac{1}{2}$	»

5. Ἐμπρόσθιον	}	
6. Μικρὸν πλάγιον		
7. Ἡμισυ τῆς ῥάχιως		

(α) Αὕτη ἡ μὲ μακρὰς χειρίδας ἐμπροσθέλλα, εἶναι καταλληλοτέρα πάσης ἄλλης. Κοσμεῖται ὑφ' ἑνὸς κεντήματος ἐφ' ὄλου τοῦ γύρου κατασκευαζομένου ὑπὸ ἐρίου ὠραίου κοκκίνου χρώματος.

Κόπτεται τὸ ἐμπρόσθιον ὀλόκληρον κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 σχῆμα, τὸ ὁποῖον παριστάνει μόνον τὸ ἥμισυ· 2 τεμάχια ὑπ' ἀριθ. 4 ὅστις παριστάνει τὸ ἥμισυ· ἑκαστον τῶν τεμαχίων τούτων πρέπει νὰ κοπῆ διπλοῦν. Κόπτονται δύο τεμάχια ὑπ' ἀριθ. 2 παριστάνοντα τὴν ῥάχιν· ἡ χειρὶς ὀλόκληρος ὑπ' ἀριθ. 3 ἕως παριστάνει μόνον τὸ ἥμισυ.

Προεκτείνονται τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ 2 σχήματα ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος τοῦ κορασίου καὶ προστίθεται 2 ἑκατοστόμετρων πλάτος ὕφασμα διὰ τὸ κάτω στρώμα. Συναρμολογοῦνται ὅλα τὰ τεμάχια διὰ διπλῶν ῥαφῶν, κατόπιν ἐκτελεῖται τὸ κέντημα κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4 σχέδιον. Ὁ λαιμὸς εἶναι περιεργασμένος δι' ἑνὸς φυτηλίου καὶ μιᾶς ταινίας ἐκ πατισίας, ἐχούσης πλάτος 2 1/2 ἑκατοστόμετρων· περίξ αὐτῆς γίνεται φεστονιον ἐκ μαλλίου κοκκίνου. Ράπτεται ἡ χειρὶς κατὰ τὸ σύνθημα ἐπὶ τῆς ἀκροχειρίδος, ἥτις κοσμεῖται διὰ τοῦ αὐτοῦ κεντήματος· ἡ ἐμπροσθέλλα κλείεται ἐπισθεν διὰ κομβίων.

(β) Ὁ Κορμὸς γίνεται ἀπὸ χαρὸς λεπτοῦν (percale) διπλοῦν. Κόπτονται τὰ δύο ἐμπρόσθια κατὰ τὸ σχῆμα 5, ἡ ῥάχις ὀλόκληρος κατὰ τὸ 7 τὸ ὁποῖον δεικνύει μόνον τὸ ἥμισυ, ράπτεται μίᾳ πτυχῇ (μπόστα) εἰς τὸ μέσον τῆς ῥάχιως ὁμοίᾳ μὲ τὰς τῶν ἐμπροσθίων, εἰς τὰς ἀκρας τῶν ὁποίων ἀφίεται περισσότερον τοῦ ἀναγκαίου ὕφασματος δι' ἑν στρώμα 3 ἑκατοστόμετρων. Κόπτονται τὰ μικρὰ πλάγια κατὰ τὸ σχῆμα 6 καὶ ἡ χειρὶς κατὰ τὸ σχῆμα 8· εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς χειρίδος γίνονται δύο πτυχαί, κατόπιν ἐφαρμόζεται δι' ἑνὸς φυτηλίου ἐπὶ τοῦ κορμοῦ, ὅστις κοσμεῖται διὰ δαντέλλας ἐφ' ὄλου τοῦ ἄνω γύρου τριήμενης, καὶ ἐάν προῶρισται διὰ σῶμα εὐσαρκον προσαρμόζεται ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς ῥάχιως καὶ ἐπὶ τῶν ὀσφῶν τῶν πλαισίων μίᾳ ζώνῃ πλάτους ἕως τριῶν δακτύ-

ΘΑΛΕΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΦΥΛΟΥ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΥΠΟ

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΟΥ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Η΄.

« Όσοις (έθνεσι) τὰ κατὰ γυναῖκας φαῦλα,
» κατὰ τὸ ἡμῖν οὐκ εὐδαιμονοῦσιν· αἱ μὲν γὰρ
» γυναῖκες ἡμῖν μέρος τῶν ἐλευθέρων. »
(Αριστοτέλης.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ἡ Δέσποινα Λάουρα, τεμάχια ἐκ τοῦ βίου αὐτῆς. — 2. Ἡ Ἀριστοτέλης καὶ τὸ γυναικεῖον διήγημα τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων. — 3. Ἡ Γυνὴ παρὰ τοὺς Ρωμαίους. — 4. Γενικὸς χαρακτηρισμὸς τοῦ γυναικεῖου φύλου κατὰ ἔθνη καὶ χώρας ὡς πρὸς τὸ κάλλος αὐτοῦ. — 5. Ποικίλα. — 6. Εξήγησις τῶν ἐν τῷ Παραρτήματι κειμένων καὶ ἰγναρίων.

ΔΟΘΗΝΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1867.